

นิตยสาร ธรรมะใกล้ตัว

ฉบับที่ ๗๖

ประจำวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒

(<http://www.dungtrin.com/mag>)



สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกล้ว	๓
ธรรมะจากพระผู้รู้	๑๖
ไดอารี่หมอดู	๒๑
สัพเพหระธรรม	๒๔
ธรรมะกับไลฟ์สไตล์	๓๓
พาเที่ยวเอี่ยวธรรม	๔๐
คณะทำงาน	๔๕



จากใจ บ.ก. ไกลตัว

ดังตฤณ

ทั้งปีนี้ผมใช้เวลาไปกับการบรรยายตามที่ต่าง ๆ
เปิดหูเปิดตา รับประสบการณ์กว้างขวางขึ้น
กระตือรือร้นมากขึ้น แล้วก็เหนื่อยมากขึ้น
รวมทั้งมีเสียงที่จะพูดน้อยลง
เหลือเวลาเขียนน้อยลง

ผมตอบตกลงรับบรรยายกับหลายแห่งแล้ว
ไปจนถึงปีหน้า นับจากนี้ของตรับบรรยายเพิ่มนะครับ
ขออนุญาตแจ้งอย่างเป็นทางการไว้ ณ ที่นี้
เพื่อไม่ต้องปฏิเสธให้เสียน้ำใจกัน

จากประสบการณ์ตลอดปี
ผมพบว่า การบรรยายเป็นการสื่อสารทางเดียว
ส่วนตัวไม่ค่อยรู้สึกทึ่งว่าเวิร์กเท่าไร
คือคนจะตั้งใจฟังกันแค่ส่วนเดียว
ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่คนเราจะให้ความสนใจ
เฉพาะตรงจุดที่โดนตน
พ้นจากนั้นจะปิดช่องทางรับทั้งหมด

ผมจะรู้สึกได้ทำประโยชน์ตนประโยชน์ท่านจริง ๆ
ก็เป็นตอนที่เลิกบรรยาย
ซึ่งเริ่มสื่อสารสองทาง
เรียงคิวถามกันรายบุคคลนั่นเอง
ตอนคนเราสงสัยใคร่รู้และถามปัญหาที่อยากถามที่สุด
ใจจะเปิดกว้างที่สุดเช่นกัน
และถ้าได้รับคำตอบที่ใช้ที่สุด
ใจก็จดจำและอยากเอาไปใช้จริงที่สุด

ผมเห็นประโยชน์ตรงจุดนี้
จึงคิดว่าจะรักษาไว้ ไม่ให้หายไปกับการเลิกระบรยาย
โดยจะใช้ช่วงนี้จนถึงเดือนตุลาคมหรือพฤศจิกายน
ที่พอมีเวลาเว้นวรรคบ้าง
ไปพบท่านๆที่สนใจถามตอบกับผม
โดยจะขอใช้บ้านอารีย์เป็นสถานที่นัดพบ

ที่ผ่านมาการรอคิวถามตอบไม่ค่อยเป็นระบบนัก
ส่วนใหญ่ต้องนั่งรอกันหลายชั่วโมง
เพราะผมใช้เวลาไปกับทุกคนตามสบาย
และจะถามก็คำถามก็ได้
ต่อไปเพื่อให้โอกาสกับทุกท่านอย่างทั่วถึง
และผมเองไม่ต้องหมดแรงเสียก่อน
ก็จะขออนุญาตตั้งเงื่อนไขสองสามข้อครับ

๑) วิธีสมัคร

เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ซ้ำหน้ากัน และไม่มีการจองแทน
ขออนุญาตรับเพียงการสมัครจาก <http://twitter.com/dungtrin>
หลายท่านสมัครใช้ twitter เพื่อรอกำหนดการบรรยายอยู่แล้ว
จึงถือว่าเหมาะที่จะนำมาใช้ในการนี้
เพียงคุณพิมพ์ข้อความ
@dungtrin <ชื่อและนามสกุลของคุณ>
ซึ่งข้อความจะปรากฏที่บล็อกของคุณเอง
เช่น @dungtrin มานี มานะสกุล
ผมจะแจ้งยืนยันเลขลำดับให้ด้วยวิธีส่งเมสเสจตรง
(คุณแค่คลิกลิงก์ Direct Messages ก็จะได้เห็นเมสเสจตอบรับ)
สำหรับชื่อและนามสกุล
จะต้องใช้ในการแจ้งให้เจ้าหน้าที่หน้าห้องทราบ
และเขาจะดูจากบัญชีชื่อว่ายู่หมายเลขที่เท่าไร

๒) จำนวนผู้เข้าร่วมต่อครั้ง

ผู้มีสิทธิถามครั้งละไม่เกิน ๖๐ คน

โดยผมจะดูจากลำดับที่สมัครมาใน twitter
แต่ก็จะไม่จำกัดสำหรับคนอื่นที่นอกเหนือจากนี้
คือใครจะเข้ามาร่วมก็ได้ตามวันเวลาที่แจ้ง
แต่ขอให้โอกาสถามได้เพียง ๖๐ คนในคิว
ที่เป็นเช่นนี้ผมคำนวณจากเวลาที่สั้นที่สุด
เท่าที่จะได้ประโยชน์กับหนึ่งคน
อย่างน้อยต้อง ๕ นาที น้อยกว่านี้อาจไม่ค่อยได้เนื้อได้น้ำ
๖๐ คน คนละ ๕ นาทีก็ ๕ ชั่วโมง สมควรแก่เวลา
(ผมเคยให้เวลาไม่จำกัดแล้วต้องอยู่รอกัน
ตั้งแต่บ่ายแก่ๆถึงตีหนึ่งกว่าจะหมด ถือเป็นการเรียนรู้ที่ดี)
และที่เปิดให้คนอื่นนอกคิวได้เข้าฟังด้วย
ก็เพราะหลายคนบอกว่าได้ประโยชน์
จากการฟังผมตอบคำถามคนก่อนๆหน้า

๓) จำนวนครั้งที่เข้าร่วมได้

ขอเป็นคนละครั้งเดียวเท่านั้นนะครับ
ผมทำได้อย่างเก่งแค่อาทิตย์ละวัน
ถ้าวันละ ๖๐ คน จากนี้ถึงต้นพฤศจิกายน
(บางจันทร์อาจต้องงด ซึ่งจะแจ้งให้ทราบในแต่ละสัปดาห์)
อย่างมากก็ ๑๐ ครั้ง คุณออกมาได้ ๖๐๐
แต่คนที่อยากถามผมเป็นส่วนตัวมีมากกว่านั้น
ขอความเข้าใจนะครับที่ให้ถามได้แค่รอบเดียว
คืองานนี้ไม่ได้ทำตลอดไป
ช่วงนี้เป็นช่วงพิเศษที่ผมอยากทำบุญใหญ่หลายๆทาง
ด้วยเหตุผลหลายๆอย่าง
แต่เดือนพฤศจิกายนผมจะต้องเร่งเขียนหนังสือ
จึงมีเวลาและกำลังในการมาตอบเช่นนี้จำกัด
ตั้งแต่ช่วงกันยายนถึงตุลาคม
แต่อาจต่อเนื่องไปถึงต้นพฤศจิกายนถ้าจำเป็น
เหลือจำนวนผู้สมัครอยู่มากจริงๆ

๔) วันและเวลาในการตอบคำถาม

เท่าที่ผมและบ้านอารีย์คุยกัน
จะสะดวกด้วยกันทั้งสองฝ่ายเฉพาะวันจันทร์
ฉะนั้นก็จะยึดเอาวันจันทร์เป็นหลัก
และเพื่อให้สะดวกกับคนทำงาน
ก็จะจัดเวลาให้เป็น ๑๖.๐๐ - ๒๐.๐๐
เลขสุดไม่เกิน ๒๑.๐๐ โดยไม่มีการต่อเวลาไปกว่านั้น
อันนี้ขอไว้ล่วงหน้าเลยนะครับ
ผมมักโดนถามไปเรื่อย ๆ หลังทุกครั้ง
และหลายคนอยากถามในเรื่อง sensitive ที่ไม่อยากให้ใครได้ยิน
ก็จะรอตอนเล็ก พอเจอหลายคนก็กลายเป็นจบงานไม่ได้เสียที่
หากรู้เวลาจบแน่นอน ก็จะเป็นการดีสำหรับผมที่ได้รู้กำลังตัวเอง
และก็จะได้ไม่ต้องรบกวนเจ้าหน้าที่บ้านอารีย์ให้อยู่ตึกเกินไปด้วย

๕) คุณสมบัติของผู้สมัคร

อยากได้คนเชี่ยวชาญในตาให้
หรืออยากได้คำแนะนำในการขจัดอุปสรรคขวางทางเจริญสติ
ไม่ควรมาเพราะอยากลองภูมิ อยากลองดี
หรืออยากพิสูจน์
ว่าที่เพื่อน ๆ หรือญาติ ๆ ไปรำลือกันนั้นจริงหรือไม่จริง
ภายใน ๕ นาทีผมไม่มีเวลาพิสูจน์ตัวเอง
อยากให้เป็น ๕ นาทีที่คุ้มคุณและคุ้มผมทั้งสองฝ่ายครับ
และไม่ควรพายุติมาเพื่อหวังให้ผมเปลี่ยนชีวิตให้ใน ๕ นาที
เพราะนอกจากจะไม่ทันได้บุญกันทั้งสองฝ่าย
อาจมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บาปไปจากการสนทนาธรรมเองง่าย ๆ
แต่ละคนควรทราบล่วงหน้าว่าอยากรู้อะไร
ไม่ไปนั่งคิดเดี๋ยวนั้น และบอกเดี๋ยวนั้นว่าไม่ทราบจะถามอะไร
อย่างหนึ่ง ๆ แล้วบอกว่าช่วยดูให้ที
เพราะแบบนั้นผมต้องเหนื่อยใช้กำลัง
มากกว่าที่คุณถามอะไรนำออกมาเสียก่อน

รายละเอียดความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลง
ขอให้ดูจากแหล่งกระจายข่าว ๒๔ ชั่วโมงของผม คือ Twitter

ตอนนี้ขอเช็ควันแรกไว้เป็นวันจันทร์ที่ ๗ กันยายน นะครับ
ส่วนวันจันทร์ที่ ๒๑ อาจต้องเลื่อนไปเป็นวันอื่น

วันนี้บท บ.ก. ขอนำสัมภาษณ์คนทำเพลงพุทธคุณ

คือคุณณธนา หลงบางพลี มาลงให้อ่าน

จากที่ผมรู้จักมา ก็อยากเรียกว่าเป็น ไมค์ โอลฟิลด์ เมืองไทย
เพราะเป็น "นักดนตรี" จริงๆ

เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าบุญเก่าทางดนตรี

เมื่อให้ผลแล้วเอื้อให้เกิดความสามารถได้อย่างไร

และบุญเก่าชนิดที่ทำให้ "เริ่มแรกก็แตกฉาน" แม้มีจริง

ก็มีเงื่อนไขในการนำมาใช้ให้เป็นคุณเป็นโทษได้ไม่จำกัดด้วย

ดังตฤณ

กันยายน ๕๒



ทิมงาน - คุณณณนาเล่นเครื่องดนตรีอะไรได้บ้าง?

ณณนา - ผมเล่นได้ทั้งเครื่องดนตรีไทยและสากลครับ ถ้าเครื่องดนตรีสากลก็เช่น เปียโน คีย์บอร์ด กีตาร์ กลองชุด เพอร์คัสชัน กีตาร์เบส ทรัมเป็ต ฟลูต ขลุ่ยผิว เมทออร์แกน เป็นต้น ส่วนเครื่องดนตรีไทยก็เช่น ซออู้ ซอด้วง ระนาด ขิม จะเข้ พิณ ขลุ่ย ปี่จุม สะล้อ ซึ่ง เครื่องกำกับจังหวะต่างๆ

ทิมงาน - เครื่องดนตรีชิ้นใดที่ถนัดหรือเล่นได้ดีที่สุด?

ณณนา - ถ้าเครื่องสากลก็น่าจะเป็นคีย์บอร์ด และเปียโน ส่วนเครื่องไทยก็น่าจะเป็นตระกูลซอต่างๆ ขลุ่ย แล้วก็ขิมครับ

ทิมงาน - เหตุใดจึงมีความสามารถในการเล่นเครื่องดนตรีขนาดนี้ เป็นพรสวรรค์หรือพรแสวง เป็นแรงบันดาลใจหรือการบังคับ?

ณณนา - ก่อนหน้านั้นไม่ทราบเลยว่าคืออะไร แล้วก็ไม่เคยสังเกตตัวเองหรือสนใจเลยด้วยซ้ำไปว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรา รู้แต่ว่าถ้ามีโอกาสได้จับเครื่องดนตรีอะไรก็ตาม และมีโอกาสอยู่ร่วมกันไม่เกินหนึ่งสัปดาห์ ก็จะสามารถเล่นเครื่องดนตรีชิ้นนั้นๆ ได้แล้วครับ เครื่องดนตรีชิ้นแรกในชีวิตและเล่นได้เองเลยโดยไม่มีใครสอนก็คือ เมทออร์แกน (หีบเพลงปาก) เพิ่งมารู้ก็ตอนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วว่ามันน่าจะเรียกว่าพรสวรรค์ เพราะหลายๆเครื่องมือไม่เคยมีใครสอนเลยไปลองหยิบๆ จับๆ เล่นเอง ก็เล่นเป็นเพลงได้เลย เครื่องดนตรีบางชิ้นตอนซื้อมาก็ยังเล่นไม่เป็น แต่ชอบเสียงแล้วก็รู้สึกได้ว่าเราจะเล่นมันได้ก็ซื้อก่อน เรื่องเล่นค่อยมาว่ากันอีกที และทุกทีก็เล่นได้ในที่สุด

ทิมงาน - ความชอบใจทางดนตรีที่หลากหลาย ส่งอิทธิพลไปถึงงานเพลงได้ขนาดไหน?

ณธนา - ถ้าในด้านงานเพลงทั่วไปก็ไม่เท่าไร คือทำไปตามกระแสหรือความต้องการของคนอื่นๆ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ติดอยู่ในใจและอยากทำให้สำเร็จก็คืองานเพลงในสไตล์ดนตรีไทยร่วมสมัย คือ วันหนึ่งมีน้องผู้หญิงมาคุยเพื่อที่จะร่วมทำงานเพลงด้วยกัน เราก็สอบถามความสามารถต่างๆของเขา น้องเขาเก่งมาก จนออกร้องเพราะ ผมถามว่าเล่นดนตรีอะไรได้บ้าง เขาก็ตอบว่าเปียโนกับไวโอลิน คุยไปคุยมาผมหยิบซอมาสีเล่นๆ น้องเขาก็บอกว่าสีได้เหมือนกัน ผมก็อ้าวตอนแรกทำไมไม่บอกกว่าสีซอได้ น้องเขาตอบว่าเขาอายุไม่กล้าบอก คำตอบนี้ทำให้ผมรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงอันเลวร้ายที่อาจจะเกิดขึ้นกับวงการดนตรีไทย ของของบรรพบุรุษของของเรา กำลังจะถูกกลืนไปจากใจของคนไทยไม่ใกล้ไม่ไกลนี้แน่ๆ ผมเลยพยายามสร้างงานที่มีการผสมผสานความเป็นไทยกับสากลออกมา เพื่อให้คนไทยไม่ลืม และเกิดความประทับใจ หันมาเห็นคุณค่าและยอมรับความเป็นดนตรีไทยมากกว่านี้

ทิมงาน - การทำดนตรีได้หลากหลายมากมายขนาดนี้ มีผลกับจิตใจของเราเองอย่างไรบ้าง? เช่น เคยรู้สึกถึงความซับซ้อนทางอารมณ์ เต็มมุทะลุ เต็มใจเย็น หรือเต็มพุ้งซ่านปั่นป่วน เต็มสงบผาสุกบ้างไหม?

ณธนา - ในวันนี้ผมรู้สึกว่าในชีวิตที่ผ่านมาการที่จิตใจผมจะร้อน จะเย็น จะพุ้งซ่านหรือปั่นป่วน มันอยู่ที่ใจของผมเองแต่ดนตรีเนี่ยช่วยให้ผมมีทางออกที่ดีมากกว่าที่จะมาทำให้อารมณ์ของผมแปรปรวนไปในแบบต่างๆ บ่อยครั้งที่มึนอะไรกระทบกับอารมณ์ผมก็ระบายออกมาเป็นเพลง เขียนเก็บเอาไว้ เล่นดนตรีเป็นทำนองต่างๆบันทึกเก็บเอาไว้เพราะฉะนั้นเพลงแต่ละเพลงที่ผมทำเป็นเหมือนสมุดบันทึกของชีวิตในแต่ละช่วงเลยครับ

ทิมงาน - ได้ยินว่าทั้งแกรมมี่และอาร์เอสเคยต้องการตัวคุณณธนาอย่างแรงพร้อมๆกันในช่วงหนึ่ง อยากทราบว่าเรามีความสามารถเข้าตากรรมการ หรือเป็นที่ต้องการของตลาดอย่างไร?

ณธนา - อ้อ... ตอนนั้นทำงานเพลงมาชุดหนึ่ง แล้วลองส่งเสนอทั้งสองค่าย ปรากฏว่าเขาชอบกันทั้งคู่ และต่างต้องการจะให้ไปออกเทปกับเขา ก็เลยมานั่งคิดว่าจะเลือกที่ไหนดี

ทิมงาน - ทราบว่าชุดหนึ่งเพลงของคุณณธนาถูกเรียกกดในตู้คาราโอเกะกันมากที่สุด มีผลงานเพลงไหนของคุณณธนาที่ติดตลาดบ้าง?

ณธนา - ก็ทำอยู่หลายเพลงและหลายอัลบั้มนะครับแต่ที่น่าจะเด่นสุดก็น่าจะเป็นในงานของนาตาลี ชุด มะลิ กักกียส์ โดยแกรมมี่ แล้วก็ นายครรชิตกับทิดแหลม โดยอาร์เอส

ทิมงาน - เป็นแนวเพลงแบบไหน?

ณธนา - ออกแนวทะเล่ิ่งๆ กวนๆ อะไประมาณนี้ครับ

ทิมงาน - บางช่วงถ้าได้รับคำสั่งให้แต่งเพลงบีบน้ำตาคนฟัง คุณณธนาเคยย้อนนึกถึงเจตนาในการทำเพลง บางเพลงแล้วรู้สึกผิดบ้างไหม?

ณธนา - (หัวเราะ) ครั้งหนึ่งเคยคิดว่าอยากแต่งเพลงให้คนที่อกหักอยู่ ฟังเสร็จฆ่าตัวตายเลย! แบบว่าตอนนั้นอิจฉาคนแต่งเพลงที่เคยทำวีรกรรมทำนองนี้ได้สำเร็จ คิดว่าเรานี้คงจะเจ๋งสุดๆถ้าทำได้อย่างเขาบ้าง แต่ตอนนี้ไม่คิดอย่างนั้นแล้ว พยายามในสิ่งที่เป็นตรงกันข้ามด้วยซ้ำ อยากทำเพลงที่ให้กำลังใจ และให้หันมาเห็นความสว่างของชีวิต แค่เจตนา ก็เทียบได้ รู้สึกเลยจริงๆว่าแต่ก่อนตัวเองเลวมาก แต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว (หัวเราะ)

ทิมงาน - แสดงว่างานเพลงบางประเภทนี้อาจเหมือนมนต์สะกดให้จิตใจเราขาดจิตสำนึกไปได้?

ณธนา - ถ้าให้เล่าคือผมรู้สึกอยู่ช่วงหนึ่งว่าจิตใจมันด้านชาผิดมนุษย์มนา ขนาดคนจะฆ่าตัวตายให้ดูตรงหน้าผมยังเฉยๆเลย อยากตายก็ตายไปสิ ไม่ขยับเข้าไปห้ามด้วย ดีว่าไม่ตายนะ (หัวเราะ) ทุกวันนี้ย้อนนึกแล้วรู้สึกผิดแล้วก็มักจะอายกับการกระทำต่างๆในช่วงที่จิตใจด้านชามากๆ มันเหมือนเป็นคนละคนกันเลยจริงๆ

ทิมงาน - ธรรมะเปลี่ยนใจ ใจเปลี่ยนเพราะธรรมะ?

ณธนา - ผมรู้สึกเหมือนตอนนี้เป็นมนุษย์คนหนึ่ง มีจิตสำนึก มีความรับผิดชอบ และมีแสงสว่าง มันต่างจากตอนขาดจิตสำนึก ขาดความรับผิดชอบ และขาดความสว่าง ทุกอย่างเริ่มต้นด้วยการยอมเปิดหัวใจให้ธรรมะ

ทิมงาน - จุดเริ่มต้นของการหันหน้าเข้าหาแสงสว่าง สนอกสนใจธรรมะ มาจากอะไร เมื่อไหร่?

ณธนา - ก่อนหน้านั้นผมเป็นคนทีแรงแมกๆโมโหร้าย ไม่ไหว้พระสงฆ์เพราะบ้านอยู่ใกล้วัดได้ยินแต่เรื่องไม่ดีของพระมามากมาย เคยรับใช้พระแล้วไปเจอวิดีโอโป๊ในลิ้นชักด้วย (หัวเราะ) แถมในทีวีก็มีแต่ข่าวพระทำผิดให้เห็นบ่อยๆ พอพระสวดผมเลยไม่ยกมือไหว้ ไม่ฟัง แถมชักชวนคนอื่นให้เลิกไหว้ด้วย เพราะพระไม่ได้สวดภาษาไทย ฟังไม่ออก จนวันหนึ่งมีโอกาสพบกับพระรูปหนึ่ง ผมถามคำถามท่านด้วยความงอเขลาและ

อยากจะเอาชนะว่าศาสนาพุทธไม่เห็นดีเลย พระสงฆ์ก็ทำผิดกันมากมาย หาไหว้ใครไม่ได้เลยแล้ว ผมจะนับถือไปทำไม แต่ท่านตอบผมด้วยความเมตตากลับมาว่า ผมเชื่อมั่นในพระพุทธเจ้าไหม? ผมก็ตอบว่าเชื่อ แต่ท่านก็ไม่อยู่แล้วนี่ ท่านถามต่อว่าแล้วเชื่อในพระธรรมคำสอนไหม? ผมก็ตอบว่าก็พอจะเชื่อได้ ท่านก็บอกว่าพระสงฆ์คือผู้เผยแผ่ศาสนา พระสงฆ์ทำผิดแต่ธรรมะของพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ผิด ไม่ได้เสื่อมลง มันคนละส่วนกัน นั้นแหละความคิดแวบขึ้นมาในหัวผมเลย จิตใจเราอ่อนลงทันที จากนั้นมาก็เริ่มให้ออกาสกับตัวเอง หันมาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างจริงจังขึ้นเรื่อยๆ เป็นลำดับจนกระทั่งปัจจุบัน

ทิมงาน - คุณณธนาได้ซื้อวามองเห็นลู่อูทางทำเงินในตลาดเพลงระดับแถวหน้าคนหนึ่ง ปัจจุบันเมื่อเริ่มหันเหความสนใจมาในทางศาสนา เคยมีไหมที่ต้องตัดใจ ใต้โอเดียแล้ว หรือแต่งเพลงแล้วทิ้ง?

ณธนา - มีครับ! หลายเพลงเหมือนกัน บางเพลงก็ออกแนวทะเล่ บางเพลงก็เป็นการชี้เข้าไปในทางไม่ค่อยจะดี บางเพลงถ้าทำออกไปก็จะถูกสร้างภาพออกมาในแนวเซ็กซี่ ซึ่งเพลงเหล่านี้คือให้ใครๆ ฟังก็ชอบ ก็ขายกันทุกคน ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ส่งออกไปแล้ว แต่ตอนนี้คิดใหม่แล้วก็เลยตัดสินใจไม่เผยแพร่ทุกอย่างที่รู้ว่าถ้าทำออกไปต้องมีคนชอบ คนโหลดกันมากมายได้เงินเยอะเยะ

ทิมงาน - เสียขายเงินไหม?

ณธนา - เสียขายครับ แต่กลัวบาปมากกว่า! ผมว่าเพลงแต่ละเพลงมีพลังของมันอยู่ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับผู้สร้างสรรค์ผลงานว่าจะทำขึ้นมาเพื่อให้เกิดผลอย่างไรกับคนฟัง ถ้าฟังแล้วเศร้าโศกเสียใจ รันทดใจ มีจิตใจขุ่นมัวจมอยู่กับความทุกข์ ก็ไม่ต่างกับเราหยิบยื่นมิดดาบหรือยาพิษให้กับเขา แต่ถ้าฟังแล้วจิตใจชื่นบาน ผ่องใสสว่างไสว มีกำลังใจ ก็เหมือนกับเราหยิบยื่นดอกไม้ที่สวยงามหรือสิ่งดีๆ ให้แทน

ทิมงาน - แล้วผลงานในปัจจุบันที่ยังทำเงินให้ มีอะไรอยู่บ้าง?

ณธนา - ก็มีเพลงประกอบละคร เพลงประกอบรายการโทรทัศน์ เพลงประจำองค์กร เพลงประกอบการ์ตูน เป็นต้นครับ

ทิมงาน - ทำไมถึงเลือกทำสื่อเกี่ยวกับการ์ตูน?

ณธนา - พอติจู่ๆ วันหนึ่ง ผมแวบคิดขึ้นมาว่างานที่ผมทำในตอนนั้น ไม่ใช่การทำมาหากินที่สว่างนัก งานออกมาแต่ละชิ้นชี้เข้าไปในทางลงต่ำเกือบหมด เลยกลัวบาปกลัวกรรมขึ้นมา ไม่อยากจะทำอย่างนี้อีกต่อไป

แล้ว ก็เลยตัดสินใจไปสวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิที่ห้องพระ แล้วอธิษฐานจิตด้วยความมุ่งมั่นเป็นอย่างมาก เปล่งเสียงเลย "ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะทำอะไรแบบนี้อีกแล้ว ขอพรพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงช่วยปิดโอกาส ขอให้งานมืด ๆ เหล่านี้ทั้งหมดไปจากชีวิต" อธิษฐานแล้วก็กลัวตายนะครับ (หัวเราะ) แต่กลัวบาปกลัวกรรมมากกว่า จากนั้นก็อธิษฐานต่อไปอีกว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้งานที่สว่างมาทำ เพื่อเลี้ยงชีพด้วยเถิด จากนั้นผ่านไปประมาณ ๔ วัน พี่คนหนึ่ง คือ คุณธนนต์ วลีนุกุล ก็เดินเข้ามาในชีวิต ผมด้วยความบังเอิญ พร้อมกับงานการ์ตูนดี ๆ มีสาระ ส่งเสริมศาสนาและคุณธรรม ผมเริ่มต้นจากงานนั้นเป็นงานแรก มันแจ่มตรงที่ผมก็ยังทำในสิ่งที่ถนัดอยู่ ทำมาจนถึงทุกวันนี้เลย และพี่คนนี้ก็ถือว่ามีความสำคัญและมีบุญคุณกับผมมากเพราะเป็นผู้ที่ชักนำสิ่งดีต่าง ๆ เข้ามาในชีวิตมากมาย ไม่ว่าจะเป็นงานหรือให้ได้พบกับคนดีและโอกาสดี ๆ

ทิมงาน - ผลงานล่าสุดที่คุณณนามอบให้กับทุกคนบนอินเทอร์เน็ตฟรี ๆ คืองานเพลงพุทธคุณ ซึ่งแค่ดนตรีช่วงอินโทรก็จูงใจให้หลายคนเงิบฟังได้หนึ่ง ๆ แล้ว อยากให้คุณณนามาเปรียบเทียบความรู้สึก ทั้งในระหว่างการทำเพลง และหลังจากทำเพลงเสร็จแล้ว ว่าแตกต่างจากการทำเพลงแบบโลก ๆ ไหม?

ณนาม - ตอนที่เล่นเสร็จแล้วฟังเองครั้งแรกนะ ชนลุกเลย แค่อคิด แค่พูดถึงเพลงนี้ ก็รู้สึกแสนดีแล้ว ยิ่งตอนลงมือทำ รวมถึงหลังจากเสร็จสมบูรณ์แล้ว ความรู้สึกปีติยินดีก็ยังคงอยู่ สมผัสได้ทุกครั้งทีนึกถึง ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลยตอนทำเพลงแบบโลก ๆ

ทิมงาน - แล้วในความเป็นจริง ปัจจุบันยังต้องทำเพลงบีบให้น้ำตาตามคำสั่งอยู่ไหม?

ณนาม - ล่าสุดก็... ทำเพลงละคร เขียนเต็มทีก็กะให้ฟังแล้วเหงาเท่านั้น ไม่ให้ฟังแล้วไปตอกย้ำอารมณ์เศร้าหรือฟูมฟายอะไรมากไปกว่าที่เป็น

ทิมงาน - คาดหวังเรื่องการทำเพลง หรือทำงานวงการบันเทิงในอนาคตไว้อย่างไร?

ณนาม - อยากให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องคิดกันให้ดี ก่อนจะตัดสินใจมอบอะไรแก่ผู้ชมและผู้ฟัง เพราะทุกสิ่งที่เราสร้างมันขึ้นมา มันไม่ได้มีอิทธิพลกับโลกอย่างเดียว แต่จะมีผลอะไรบางอย่างตกมาถึงเราด้วย ถึงแม้บางงานเพลงที่เราสร้างแล้วคนอื่นไม่ได้ยิน แต่เรานั้นแหละที่ได้ยิน และใจเราก็ถูกกระทบจากเพลงก่อนใครด้วย!

.....

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

ศาสตร์ทั้งโลก ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อหนีทุกข์
แต่ศาสนาพุทธกลับสอนให้ "รู้ทุกข์"
เพื่อที่วันหนึ่งจะพ้นทุกข์ได้อย่างถาวร
การเรียนรู้ทุกข์ ทำให้เราพ้นทุกข์ได้อย่างไร?
พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "ธรรมะจากพระผู้รู้" ค่ะ (-/-)

อ่านไปอมยิ้มไปกับคอลัมน์ "ไดอารี่หมอดู" ^_^
ฉบับนี้ "หมอฟีร์" ขอแฉพฤติกรรมน่ารักน่าหยิกของลูกชายตัวน้อย
พร้อมแนะวิธีสอนลูกปฏิบัติธรรม
ใครอ่านแล้วยากนำไปใช้บ้างก็ไม่ว่ากันนะคะ

ใครที่ชื่นชอบการ์ตูน พลาดไม่ได้กับคอลัมน์ "สัพเพเหระธรรม" ค่ะ
ฉบับนี้ พาไปชมผลงานที่ได้รับรางวัลจาก "โครงการการ์ตูนธรรมะ"
โดยเว็บไซต์การ์ตูนธรรมะ <http://www.cartoondhamma.com>
มาดูกันค่ะว่า 'ธรรมะกับการ์ตูน' เมื่อผสมกันอย่างลงตัวแล้ว
จะน่าประทับใจขนาดไหน ^^*

จากนั้น มาต่อกันด้วยข้อคิดดีๆ
จากบทสัมภาษณ์ของ "คุณดังตฤณ" ในงานประกาศรางวัล
ที่คอลัมน์ "ธรรมะกับไลฟ์สไตล์" ค่ะ

.....

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช รับนิมนต์มาแสดงธรรมเทศนา
ที่เสถียรธรรมสถาน วันอาทิตย์ที่ ๖ กันยายนนี้ เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๔.๓๐ น.
ในหัวข้อ "หนทางอริยะ" งานนี้ไม่ต้องสำรองที่นั่งค่ะ _/|_

แผนที่ :

<http://www.sdsweb.org/th/contentimage/word/09-Download/06-Jun21-09-SDS-map-SS.jpg>

ที่จอดรถด้านใน ขับตรงผ่านประตูใหญ่เสถียรธรรมสถาน
เห็นที่วัดเรื่อก็เลี้ยวซ้าย ข้ามสะพานเล็กๆ แล้วเลี้ยวซ้ายอีกที
จะมีทางเข้าที่จอดรถด้านหลังค่ะ
หรือจอดโลตัสก็ได้นะคะ เดินผ่านสวนหย่อมร่มรื่น
มีธรรมชาติสวยงามให้พริ้งระหว่างเดินค่ะ (^_^)

- มูลนิธิบ้านอารีย์และอาสาสมัครน้ำใจงาม
มาพร้อมโครงการใหม่ "โครงการเอื้ออารีย์"
ให้ความช่วยเหลือทั้งทางร่างกายและจิตใจ
โดยมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ประสบปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อน
กลับมาช่วยตัวเองได้
โทรปรึกษาปัญหาต่างๆ ได้ที่ ๐๒ - ๖๑๙ - ๗๔๗๔
หรือต้องการพบทีมงานอาสาอารีย์ โครงการเอื้ออารีย์
ติดต่อได้ในวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา ๑๑.๐๐ – ๑๗.๐๐ น. นะคะ ^_^

แผนที่ : <http://baanaree.net/images/map.jpg>

ติดตามรายละเอียดได้ในกระทู้ค่ะ

<http://larndham.net/index.php?showtopic=35923&st=0>

- เนื่องจากระบบรับบทความขัดข้องนะคะ
หากต้องการส่งเรื่องราวของคุณมาแบ่งปันร่วมกับนิตยสารธรรมะใกล้ตัว
สามารถส่งบทความของคุณมาได้ที่ dh.at.hand@gmail.com
โดยระบุชื่อ Subject เป็นชื่อคอลัมน์ที่คุณต้องการส่งบทความ
เช่น Subject: สัพเพหระธรรม - [ชื่อบทความของคุณ]
หรือ Subject: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ - [ชื่อบทความของคุณ]
สามารถอ่านเกณฑ์ในการร่วมส่งบทความของแต่ละคอลัมน์ได้ที่
sendarticle.php ค่ะ

- ข่าวดีค่ะ นิตยสารธรรมะใกล้ตัว Lite

เปิดช่องทางใหม่ให้พูดคุย และติดตามข่าวสารของนิตยสาร

ผ่าน facebook ได้แล้ว ^_^

ขอเชิญเข้าไปร่วมพูดคุย และอ่านวิธีการสมัครได้ตาม Link นี้เลยคะ

http://www.dlitemag.com/index.php?option=com_content&id=154&catid=56&Itemid=59

.....

พบกันใหม่พฤษภาคมกับฉบับ Lite ที่ <http://www.dlitemag.com>

สวัสดีค่ะ



ธรรมะจากพระผู้รู้

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

ถาม ทำไมการเรียนรู้ทุกข์ ทำให้เราไม่ทุกข์ได้คะ

การปฏิบัติธรรมคือการเรียนรู้ตัวเอง เราจะเรียนรู้จนกระทั่งวันหนึ่งนะ เราสามารถมีชีวิตอยู่แบบไม่ทุกข์ มีความทุกข์น้อยๆ หรือไม่ทุกข์เลย ไม่ทุกข์เลยนี่ฆราวาสทำยาก ชีวิตของฆราวาสมันปั่นป่วนมาก อยู่ที่เราจะเรียนรู้ตัวเองนะ ความทุกข์มันอยู่ที่กาย ความทุกข์มันอยู่ที่ใจ เราจะเรียนรู้ลงที่กายที่ใจ จนกระทั่งสามารถไม่ทุกข์ได้

กายกับใจมันทุกข์นะ แต่เราไม่ทุกข์กับมันด้วย

อยู่ที่ความไม่ยึดถือ ไม่ยึดถือแล้วไม่ทุกข์ เป็นศาสตร์ที่แปลกมาเลย ศาสตร์ทั้งโลกต้องการความพ้นทุกข์ ต้องการหนีทุกข์ ไม่อยากเจอทุกข์ ศาสนาพุทธกลับสอนให้รู้ทุกข์ ให้เรียนรู้ไป ปัญหาอยู่ที่ไหนก็เรียนรู้มันเข้าไป ไม่หนีนะ คนในโลกชอบหนีปัญหา เวลาคลุ้มใจขึ้นมาก็ไปดูหนังฟังเพลง กินเหล้า อะไรอย่างนี้ หนีปัญหาไป ถ้าไม่หนีปัญหาก็วิ่งชนเลย ไม่สามารถจะทำตัวเป็นแค่ผู้สังเกตการณ์ ถ้าทำตัวเป็นผู้สังเกตการณ์นะ เห็นปรากฏการณ์มันผ่านต่อหน้าต่อตา

เราเป็นแค่คนดูไม่ได้เดือดร้อนด้วย

เหมือนเราเห็นคนอื่นไม่สบาย เราไม่ได้คลุ้มใจด้วย

พอเราเห็นว่าร่างกายเราไม่สบายเราก็กลุ้มใจ

เราจะสามารถฝึกจนกระทั่งเห็นกายเห็นใจอันนี้เหมือนเห็นกายเห็นใจคนอื่น

ความจริงมันลึกซึ้งกว่านั้นไปอีกขั้นหนึ่ง คือเห็นว่ามันไม่มีคนเลย

นี่ฟังแล้วยากนะ แต่ว่าถ้ารู้วิธีปฏิบัติแล้วไม่ยาก วิธีปฏิบัติก็คือรู้สึกตัวขึ้นมาก่อน

สแต็ปที่หนึ่งนะรู้สึกตัว คนในโลกไม่รู้รู้สึกตัว ไม่เคยมีคนรู้สึกตัวหรอก มีแต่คนหลง

คนส่วนใหญ่หลงไปอยู่ในโลกของความคิด คิดไปเรื่อย ๆ วันๆรู้เรื่องที่

ใจมันหนีไปคิดนะ มันไม่รู้กายไม่รู้ใจ เรียกว่าเราหนีความจริงไป นั่นต้องรู้สึกตัวนะ

สแต็ปที่หนึ่งรู้สึกตัว พอรู้สึกตัวแล้วอย่ารู้สึกอยู่เฉยๆ ให้คอยรู้กายให้คอยรู้ใจไว้

กายกับใจก็จะแสดงไตรลักษณ์ให้ดู ไม่เที่ยง มันมีแล้วไม่มี ไม่มีแล้วก็มี

มันเป็นทุกข์คือมันถูกบีบคั้นอยู่ตลอดเวลา

ร่างกายถูกเวทนาบีบคั้น นั่งอยู่ก็เมื่อยไข่ม้อย ต้องขยับ ยืนก็เมื่อย เดินก็เมื่อย
นอนก็เมื่อย นี่มันถูกความทุกข์บีบคั้นอยู่ตลอดเวลา
หายใจออกก็ทุกข์นะ หายใจเข้าก็ทุกข์ หายใจไปเรื่อย ๆ
ลองหายใจออกอย่างเดียวสิ เดี๋ยวก็รู้ว่าทุกข์มัย
ไหนหายใจเข้าอย่างเดียว ประเดี๋ยวก็รู้ว่าทุกข์มัย
งั้นเราก็คงต้องเปลี่ยนอิริยาบถ
หายใจก็เปลี่ยน ออกเป็นเข้า เข้าเป็นออกอะไรอย่างนี้
เรียกว่ามันปิดบังทุกข์ไว้ อิริยาบถปิดบังตัวทุกข์ไว้ ทุกข์ของกาย

ส่วนจิตใจเราเป็นทุกข์เพราะว่าถูกตัณหา
ถูกความอยากนี่บีบคั้นตลอดเวลา มันถูกบีบคั้น
พวกเรากวนากับหลวงพ่อกำลังจะเห็นเลย จิตมันถูกเค้นทั้งวัน ดูออกหรือยัง
ทันทีที่เกิดความอยากนะ มันมีแรงเค้นเกิดขึ้นในใจ
วันๆนะมีแต่ความทุกข์ เพราะวันๆมีแต่ความอยาก
เพราะกายนี้ใจนี้เป็นอนัตตา เป็นอนิจจังคือมันมีแล้วมันไม่มี ไม่มีแล้วมันมีขึ้นมา
เป็นทุกข์ซึ่งคือมันถูกบีบคั้น
เป็นอนัตตาคือคือมันบังคับไม่ได้ มันไม่ใช่ตัวเราที่แท้จริง
อย่างร่างกายนี้มันเป็นอนัตตา เพราะจริงๆมันเป็นวัตถุ เป็นส่วนหนึ่งของโลก
มนุษย์จริง ๆนะ เป็นแค่เศษธุลีผงเล็กๆในจักรวาลในโลกเท่านั้น เล็กนิดเดียว
จะว่าไปแล้วมนุษย์เหมือนสัตว์เลี้ยงของโลกนะ
มนุษย์เป็นของโลกแต่มนุษย์คิดว่าโลกเป็นของตน มันทุเรศ ๆ นะ
คิดว่าโลกเป็นของเรา จริง ๆเราเป็นของโลก เป็นเศษขี้ฝุ่นขี้ผงอยู่นะ
ร่างกายนี้ไม่นาน หน้าตาในท้องนี้ไม่เกินร้อยปีต้องคืนไข่ม้อย คืนร่างกายนี้ให้โลกไป
งั้นร่างกายนี้ไม่ใช่ตัวเราเพราะมันเป็นวัตถุ เป็นกอนธาค
ยืมโลกเขามาใช้ชั่วคราว ถึงวันหนึ่งก็ต้องคืน
นี่บางคนก็ทวงนะ พอยืมเขามาใช้แล้วก็ไม่รู้ว่าเป็นของยืมมา คิดว่าของเรา
อยากให้มันอยู่นาน ๆ อยากให้มันมีความสุขตลอดไปซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ร่างกายนี้
ร่างกายนี้มันถูกความทุกข์บีบคั้นอยู่ตลอดเวลา ร่างกายวันหนึ่งต้องแตกสลายไปนะ
เราไปอยากในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้นะ เป็นทุกข์มากขึ้นอีก ทุกข์ทางใจละคราวนี้
พอเราเห็นความจริงว่าร่างกายนี้มันยืมเขามาใช้
วันหนึ่งต้องแตกสลายไป รู้ความจริงอย่างนี้แล้วไม่ทุกข์
ร่างกายนี้จะแก่จะเจ็บจะตาย จิตไม่ทุกข์ไปด้วย

ส่วนจิตใจมันเป็นอนัตตาเหมือนกัน
ร่างกายเป็นอนัตตาเพราะมันเป็นวัตถุเป็นก้อนธาตุ
จิตใจมันเป็นอนัตตาในอีกมุมหนึ่ง ในมุมของการที่ว่ามันไม่อยู่ในอำนาจบังคับ
อย่างจิตของเราเนี่ยมันทำงานทั้งวันทั้งคืน ดูออกมัย
ใครที่ฝึกมาช่วงหนึ่งนะ ไม่กี่วันก็เห็นแล้วละ
จิตมันทำงานทั้งวันทั้งคืน ห้ามมันไม่ได้บังคับมันไม่ได้
ดูออกมัยมันทำงานเอง ทำของมันทั้งวันนะ
หนีไปคิด ก็หนีของมันเอง ก็ไปของมันเอง
ใจมันไหลไป ถลาลงไป ใจหนีไปแล้ว ใจลอย
โบราณเรียกคิณะใจลอย นี่มันลอยขึ้นข้างบนเลย ลอยไป
ใจมันทำงานได้เอง บังคับมันไม่ได้
มันเป็นอนัตตา หมายถึงว่ามันไม่อยู่ในอำนาจบังคับของเรา

ในการที่เรามาคอยเห็นกายเห็นใจนะ
เป็นไตรลักษณ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตานะ
ความยึดถือในกายในใจค่อย ๆ ลดลง ถ้าเห็นแจ่มแจ้งนะมันจะไม่ยึดถือเลย
ถ้าไม่ยึดถือเลยนะ กายใจเป็นอะไรนะเราจะไม่ทุกข์แล้ว
ทุกวันนี้กายใจเป็นอะไรนิดหนึ่งเราก็ทุกข์แล้ว
หนามเกี่ยวหนอนึ่งก็ทุกข์แล้ว เป็นอะไรนิดหนอนึ่งก็ทุกข์แล้ว
คนภาวนาดี ๆ หนึ่งเป็นยังงี้ก็ไม่ทุกข์นะ

อย่างหลวงพ่อดำวันชัยเพิ่งตายไม่นาน หลวงพ่อดำวันชัยร่างกายมันจะตายนะ
นอนดูมันเลย ดูมันตาย จันไม่กลัวใจกับมันนะ ไม่ได้อยากให้มันไม่ตาย
เฉยถ้าเราเจ็บหนักจะตาย เราอยากให้มันไม่ตายนะ
ทุกข์กลัวใจตายเลย นี่ท่านเห็นนะว่าร่างกายมันตาย
ท่านยอมรับความจริงว่าร่างกายนี้ถึงวันหนึ่งมันแตกสลาย
พอยอมรับได้นะไม่ทุกข์แล้ว เหลือแต่ความทุกข์ทางร่างกาย จิตใจไม่ทุกข์
พอเราค่อยฝึกนะ วันหนึ่งเราจะไม่ทุกข์
อะไรเกิดขึ้นในกายในใจ ใจเราไม่ทุกข์
ขนาดเกิดขึ้นกับกายใจยังไม่ทุกข์เลย แล้วเกิดกับสิ่งอื่นมันจะทุกข์ได้ยังไง
ทุกวันนี้เราทุกข์ไปหมดนะ เพราะว่าเรายึดกายยึดใจไว้ก่อนว่าเป็นตัวเรา
แล้วก็ยึดสิ่งที่แวดล้อมอยู่ว่าเป็นของเรา

กายกับใจเป็นตัวเรา ลูกเมีย สามี ก็เป็นของเรา
บ้านของเรา รถของเรา ทรัพย์สินสมบัติของเรา
ชื่อของเรา ตำแหน่งหน้าที่การงานของเรา ของเราทั้งหลาย
พอของเราเสียไปนะก็เดือดร้อน ถ้าของคนอื่นเสียไปไม่เดือดร้อน
เราคอยฝึกนะ ฝึกไปแล้ววันหนึ่งมีแต่ความสุขล้วนๆเลย
บอกไม่ถูกว่ามีความสุขขนาดไหน
สัมผัสความสุขของธรรมชาติที่แรกนะ
เหมือนน้ำตาร่วงเลยนะ อะไรมันจะสุขได้ขนาดนี้
สุขจนเหมือนกับธาตุขันธ์ร่างกายจิตใจของมนุษย์ธรรมดาจะอยู่ไม่ได้
มันแทบจะแตกสลายเลย มันสุขมากนะ

เคยมีคนคนหนึ่งชื่อพระยามิลินท์ พระเจ้ามิลินท์นะ
ไปถามพระนาคเสน บอกเคยได้ข่าวว่า
เคยได้ยินเขาพูดกันบอกว่าถ้าบรรลุพระอรหันต์แล้วเป็นขรรวาสเนี่ยต้องตาย
ตายในวันเดียวเลย ไม่ใช่เจ็ดวันนะ เจ็ดวันนี้คัมภีร์ชั้นหลัง
หลังลงมาอีก ตายในเจ็ดวันนี่มันแหงๆอยู่แล้วตั้งแต่วันอาทิตย์ถึงวันเสาร์ (หัวเราะ)
ใครๆมันก็ตายในเจ็ดวัน ไม่ตายในวันที่แปด
บอกตายในวันเดียว พระเจ้ามิลินท์ก็เลยจัดการเลย
เนี่ยจุดอ่อนของศาสนาพุทธละ ไปชัดพระนาคเสนเลยบอกว่า
ถ้าอย่างนั้นนะอรหัตตผล อรหัตตมรรคนี่นะเหมือนยาพิษแท้ๆเลย
โดนเข้าไปแล้วตายเลย ไม่ดีไม่ใช่ของดีของวิเศษ
แล้วทำไมพระอยากได้ อยากตายเหรือ ตายวิธีอื่นก็ได้เยอะแยะไปไ้หม้ย
พระนาคเสนท่านฉลาดนะ ท่านก็ตอบว่า ไม่ใช่ว่าอรหัตตมรรค อรหัตตผลไม่ดี
แต่มันเป็นเพราะว่าธาตุขันธ์กายใจของมนุษย์ทั้งหลายเนี่ยมันไม่ดีพอ
มันไม่มีคุณสมบัติไม่มีคุณภาพพอที่จะรองรับสิ่งที่ดีงามปานนั้น
ไม่ใช่ว่าอรหัตตมรรค อรหัตตผลไม่ดี
แต่ร่างกายจิตใจของเราเนี่ยมันไม่มีคุณภาพพอที่จะรองรับสิ่งที่ดี
ถ้าเราอ่านตรงนี้นะ ฟังก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมมันจะตาย
ถ้าลองไปสัมผัสเองจะรู้ มันเหมือนจะตายจริงๆนะ
มันมีความสุขมากจนร่างกายจิตใจนั้นทนไม่ไหว
แต่ว่าไม่ตายหรือกะนะ รีบๆไปบวชซะไม่ตาย
ถ้าไปอยู่กับขรรวาสนานๆ ก็คงตาย เพราะมันไม่เหมาะ

แต่พวกเราอย่ากลัวนะ หน้าตาส่วนใหญ่ชาตินี้ไม่เป็นพระอรหันต์หรอก
ไม่ต้องกลัวหรอกนะ พวกเพียรให้เต็มที่นะชาติต่อไปอาจจะได้เป็น
ชาตินี้ได้โสดาก็คงบุญเหลือหลายแล้ว

ท่านไพศาล (วิศาล) บอกว่าบุญหลายแล้วได้โสดา
อย่าว่าแต่โยมเลย เดี่ยวนี้พระยังยากเลย
ครูบาอาจารย์ท่านบอก มีพระมาเล่าณะ
หลวงปู่หลอดท่านบอกว่าสมัยก่อนนั้นได้กันเยอะแยะไปหมดเลย
คนโน้นก็ได้คนนี้ก็ได้ ใครไม่ได้นี่เซยแหลกเลย
บอกมาถึงยุคนี้แล้วบวชกันจนแก่แล้วบางที่เพิ่งจะได้โสดาก็มี
ส่วนมากอินทรีย์มันอ่อนลง พวกเราอินทรีย์อ่อนหรือเปล่าไม่รู้นะ
สังเกตใจของเราเองสติเราเกิดบ่อยมั๊ย จิตใจเราตั้งมั่นมั๊ย
เราเห็นความจริงของกายของใจบ่อยมั๊ย
ถ้าสติเราเกิดบ่อย ใจเราตั้งมั่นเป็นแค่คนรู้คนดูบ่อยๆ
เห็นความจริงในกายในใจว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาบ่อยๆ
เรียกอินทรีย์เรากล้าแข็ง คนที่อินทรีย์กล้าแข็งก็บรรลุเร็ว
เรียกขิปปาภิญญา บรรลุเร็ว
ถ้าอินทรีย์อ่อนก็บรรลุช้า เรียกว่าทัญญาภิญญา บรรลุช้า

วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๑

สวนสันติธรรม



ไดอารี่หมอดู

ไดอารี่หมอดูประจำฉบับที่ ๗๖

หมอฟีร์

กันยายน ๒๕๕๒

สวัสดีค่ะทุกคนที่อ่านไดอารี่หมอดู สำหรับอาทิตย์นี้เป็นเรื่องของการเล่นลูกทำความดีค่ะ พี่มีลูกชายคนหนึ่งตอนนี้อายุหกขวบอย่างเจ็ดขวบ เรียนอยู่ชั้น ป.๑ ค่ะ ตั้งแต่ก่อนจะตั้งท้องลูกคนนี้ก็จำได้ว่าชอบปล่อยสัตว์ ให้เงินขอทาน ชอบใส่บาตรทำบุญเป็นประจำ

พอคลอดออกมาเริ่มคลานได้ มักจะพาให้เขาปล่อยสัตว์ ใส่บาตร ทำสังฆทานเป็นประจำ พอโตขึ้นมาจะสอนลูกให้เป็นคนริเริ่มทำบุญเอง จะถามตลอดเลยว่าลูกจะเอาอะไรทำบุญ เขาจะคิดเองตลอดเลยคะ ไม่ว่าจะเป็นขนม น้ำ นม กับข้าวต่าง ๆ จะให้ลูกเป็นคนเลือกเองซื้อเอง ใส่บาตรเองกับมือ พอโตขึ้นมาเขาจะมีนิสัยชอบทำบุญมากคะ และจะสอนให้เขาสัมผัสว่า “เห็นไหม ทำบุญเสร็จใจมีความสุขเหมือนอยู่บนสวรรค์” เขาจะพยักหน้าบอกว่า “ใช่ครับ มีความสุข” ทุกวันนี้ช่วงไหนที่เขาไม่ได้ทำบุญจะมาบอกคุณแม่ตลอดว่าอยากใส่บาตร อยากปล่อยปลา หรือบางทีเห็นขอทานเขาจะอยากให้เงินขอทาน จนกลายเป็นนิสัยที่ชอบทำบุญ

นอกจากนั้นพี่เองชอบปฏิบัติธรรม เดินจงกรมนั่งสมาธิ สวดมนต์ เวลาที่คุณแม่หายไปเขาจะตามว่าอยู่ไหน ส่วนใหญ่จะมาเจอพี่รู่อยู่ในห้องพระ สวดมนต์ นั่งสมาธิ เดินจงกรม ลูกชายจะเห็นภาพแบบนี้อยู่เสมอ จนเขาจะซึมซับตามโดยเริ่มหัดสวดมนต์ หลังจากนั้นเขาก็จะหัดนั่งสมาธิทำได้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ และเวลาที่พี่เดินจงกรมเขาจะมาถามตลอดว่าคุณแม่ทำอะไรครับ จะบอกว่าเดินจงกรมอยู่ เขาบอกว่าหนูขอเดินด้วย ดังนั้นชีวิตที่ผ่านมาลูกชายจะทำตามตลอดไม่ว่าจะเป็นสวดมนต์ นั่งสมาธิเดินจงกรม

พอพี่ไปวัดฟังธรรมเขาจะติดสอยห้อยตามไปตลอด ซึ่งเวลาไปวัดต้องตื่นเช้ามาก ประมาณตีห้า ก็มึงแงตอนตื่นนิดหน่อย แต่พอบอกว่าจะไปวัดตามที่นัดกันไว้ไง เขาจะทำตัวปรกติได้ เพราะวัดที่ไปต้องตื่นตีสี่ตีห้ากันเลยทีเดียว จนป้า ๆ เพื่อนคุณแม่ต้องอายเด็กกันไปเลยละคะ เพราะว่าเด็กตื่นเช้าไปวัดได้ ตัวเองต้องทำได้ไม่งั้นอายเด็ก ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวสวนสันติธรรม ตอนไปจะมีเรียบบร้อยบ้างชนบ้าง แต่จะไม่เสียงดังในศาลาคะ เพราะเขาจะเห็นว่าทั้งศาลาคนเฝ้าบกริบจะไม่กล้า พอเขาเบื่อก็จะขอออกไปเล่นข้างนอก จะตกลงกันว่าไม่ต้องไม่ส่งเสียงดังซึ่งเขาทำได้ พี่พาลูกไปวัดตั้งแต่สามขวบสี่ขวบ

ลูกชายพี่จะมีข้อเสีย ตามที่พี่ตั้งตฤณเคยบอกพี่ไว้ตั้งแต่ตอนที่เขายังเด็ก ว่าจะเป็นคนที่ไม่ไหวคนอื่นแต่มีใจไม่ไหว ดังนั้นให้เขาดูภาพโครงการกระดูกจะทำให้จิตใจเขาดีขึ้นให้คนอื่นจากข้างในใจ นิสัยลูกชายเป็นแบบ

นั่นจริง ๆ คือเวลาไหนใครใจไม่ยอมไหวเลย จึงเริ่มฝึกโดยเริ่มจากให้ดูภาพโครงกระดูกในอินเทอร์เน็ต ให้ดูเรื่อย ๆ จนชินก่อน และหลังจากนั้นให้เขาดูภาพศพ ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เขามีคำถามระหว่างดูว่า แม่ครับ ทำไมเด็กต้องตาย คนแก่เท่านั้นที่ต้องตาย เขายอมรับไม่ได้ว่าเด็กต้องตาย เป็นไปไม่ได้ เขายังเถียงแบบนี้ตลอด ซึ่งพอให้ดูบ่อย ๆ ขึ้นเขาก็ตอบรับได้ว่าเด็กก็ตายได้เหมือนกัน บอกเขาว่าชีวิตมนุษย์บอบบาง ถ้าดำเนินชีวิตอย่างประมาทก็ตายได้ง่าย ๆ เหมือนกัน สอนให้เขายอมรับว่าคนเกิดมาทุกคนล้วนต้องตาย ไม่จำเป็นต้องแก่ก่อนถึงจะตาย เป็นเด็กก็ตายได้เหมือนกัน

เมื่อจิตเขาหายสลด ก็ค่อย ๆ ยอมรับได้ ทุกวันนี้ก็ยังให้เขาดูอยู่เหมือนเดิม พอเขาโตขึ้นมาเขาจะมีคำถามต่างไปว่า ทำไมยังไม่ได้ละครีบบแม่จะได้ไม่ตายอีก ซึ่งจะสอนเขาต่อว่ามีทางเดียวที่จะไม่ต้องตายอีก คือปฏิบัติธรรมเพื่อให้เขาเข้าถึงนิพพาน ทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ไม่ตายอีก

พออายุย่างเข้าเจ็ดขวบ ผลของบุญก็แสดงผลทำให้เขาเริ่มฟังธรรมของหลวงพ่อบราโมทย์รู้เรื่อง เริ่มรู้จักกิเลสของตัวเอง เวลาเขาฟังธรรมจะมีจังหวะที่หลวงพ่อสอนเด็ก ๆ หรือสอนผู้ใหญ่บางคนแบบง่าย ๆ ว่าโกรธให้รู้ว่าโกรธ กลัวให้รู้ว่ากลัว อยากกินไอติมให้รู้ว่าอยากกินก่อนแล้วค่อยกิน หรืออยากดูการ์ตูนให้รู้ว่าอยากก่อน หลังจากที่เขาจำได้ว่าต้องทำยังไง เวลาที่โกรธเขาเริ่มกลับมาดูตัวเอง หรือบางที่เขาเห็นเราเริ่มหงุดหงิดจะมีคำพูดออกมาว่า เห็นไหมคุณแม่เห็นกิเลสตัวเองหรือยัง

เวลาขับรถผ่านห้างสรรพสินค้าเกิดความอยากได้ของเล่น เขายกมือคุณแม่ครับหนูอยากได้ของเล่นความอยากจุกอกแล้วเนี่ยะ อีกครั้งหนึ่งเขาไปสถานที่ปฏิบัติธรรม คางคกกระโดดขึ้นเท้า จิตเขาเกิดความกลัวขึ้นมาในใจ เขาตกใจกลัวกระโดดสลัดคางคกทิ้ง เขาหันมาบอกแม่ว่า กลัวให้รู้ว่ากลัวใช่ไหม ความกลัวคือกิเลสใช่ไหม ทุกคนหัวเราะกันทั้งหมดเลย และที่สำคัญลูกชายพรีดูภาพศพแต่จะชอบจินตนาการถึงผี จะกลัวผีมาก ดังนั้นเวลาก่อนนอนมีโอกาสดำฟังธรรม หลวงพ่อท่านสอนว่ากลัวผีให้รู้ว่ากลัว เมื่อรู้ความกลัวแล้วผีจะกลัวเรา ดังนั้นเวลาจะนอนคนเดียวเห็นเงียบ ๆ เอาผ้าคลุมหัวคิดว่าคงนอนแล้ว เขาลุกขึ้นมาบอกว่า แม่ครับ ถ้ากลัวผีให้รู้ว่ากลัวใช่ไหมเดี๋ยวผีจะกลัวเรา หลังจากนั้นเมื่อที่โรงเรียนมีกิจกรรมเกี่ยวกับศาสนา ลูกชายจะสนใจมาก มีการเข้าค่ายพุทธบุตร เขาจะมาเล่าให้ฟังเสมอว่าเกิดอะไรขึ้น หรือพอโรงเรียนจัดถวายสังฆทาน เขาอยากจะทำร่วมด้วยทุกครั้ง ครึ่งล่าสุดตอนก่อนขึ้นอนุบาลสาม คุณครูส่งไปตอบคำถามเกี่ยวกับพุทธศาสนา เขาทำได้ค่ะ ได้รับรางวัลดีเด่นทางพุทธศาสนา จนทำให้คุณแม่ภูมิใจ ๆ ค่ะว่าลูกทำได้เหอ

ความเป็นจริงเด็ก ๆ สามารถซึมซับจากผู้ใหญ่ได้โดยไม่ต้องสอน สิ่งสำคัญที่เป็นแบบนี้คือเราต้องแก้ไขตัวเองก่อน ถ้าพ่อแม่ไม่ได้มุ่งเน้นการแก้ไขตัวเองก่อน จะไปบังคับให้ลูกทำตามจะยากมาก ดังนั้นการให้เขาเห็นจากสิ่งที่เราเป็นนั้น สำคัญมาก ๆ ถ้าเรามุ่งเน้นให้คนอื่นเปลี่ยนแปลงตัวเอง จิตใจมักจะมีอคติหว้งสูง เวลาเขาไม่เป็นอย่างที่เราคิดจะเกิดการโมโหหงุดหงิดได้ง่าย ๆ เมตตากับโทษตรงข้ามกันแค่นี้เดียว ดังนั้นการมุ่งเน้นแก้ไขตัวเองก่อน เปลี่ยนตัวเองให้คนอื่นเขาเห็นก่อน เราจะไม่ต้องทุกข์กับการอยากให้คนอื่นเป็นอย่างที่เราคิด อย่าตัดสินใจแทนเด็กว่าเขาไม่รู้ ความเป็นจริงไม่ได้เป็นอย่างที่คิด เด็ก ๆ สามารถรับ

ธรรมชาติตั้งแต่เด็ก ย้ำรอให้โตก่อนแล้วค่อยทำเลยละ มีอีกหลายครอบครัวที่เป็นแบบครอบครัวพีร์ ส่วนใหญ่เริ่มจากพ่อหรือแม่เริ่มก่อน หลังจากนั้นเด็กเขาจะทำตามกันละ

รายการวิทยุออนไลน์ "คุยแคะแคะกรรมกับหมอพีร์"
ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอพีร์พูดคุยและคุยแคะแคะกรรม
ในบรรยากาศสบาย ๆ กับตอนใหม่ล่าสุดกันได้ทุกสองสัปดาห์
ที่ www.goodfamilychannel.com นะคะ

สำหรับฉบับนี้ พบกับตอนล่าสุด

ไดอารี่หมอดู คุยแคะแคะกรรมกับหมอพีร์ ตอน ๑๗

"เรื่องราวของคุณเล็ก เมื่อดวงความรักขาลง แต่ดวงทางธรรมขาขึ้น ต้องฟังคำถามที่สาม พลาดไม่ได้"

ลิงก์: <http://www.goodfamilychannel.com/video/294/>ใหม่ไดอารี่หมอดู-คุยแคะแคะกรรมกับหมอพีร์-ตอน-17

ไดอารี่หมอดู คุยแคะแคะกรรมกับหมอพีร์ ตอน ๑๘

"คุณมาลียากทำธุรกิจส่วนตัว แต่ไม่รู้ทำอะไรดี หมอพีร์ช่วยด้วย "

ลิงก์: <http://www.goodfamilychannel.com/video/296/>ใหม่ไดอารี่หมอดู-คุยแคะแคะกรรมกับหมอพีร์-ตอน-18

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอพีร์ในรายการ
ส่งคำถามมาได้ที่ diarymordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อคุณดวงกับหมอพีร์ได้ที่

mor-pee@hotmail.com

๐๘๗-๙๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๙๒๔

๓๗๙๘/๘๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑

ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร



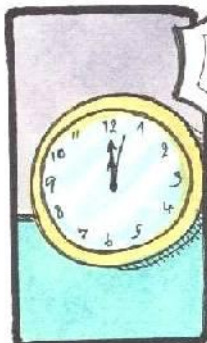
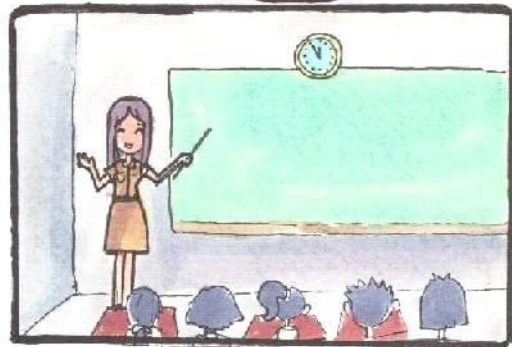
ผลงานที่ได้รับรางวัลที่หนึ่งจาก "โครงการการ์ตูนธรรมะ"

โดยเว็บไซต์การ์ตูนธรรมะ (<http://www.cartoondhamma.com/>)

รุ่นอายุไม่เกิน ๒๐ ปี ชื่อผลงาน "ทาง(ที่)เลือก"

โดย น.ส.กมลชนก พงษ์นุช อายุ ๑๗ ปี

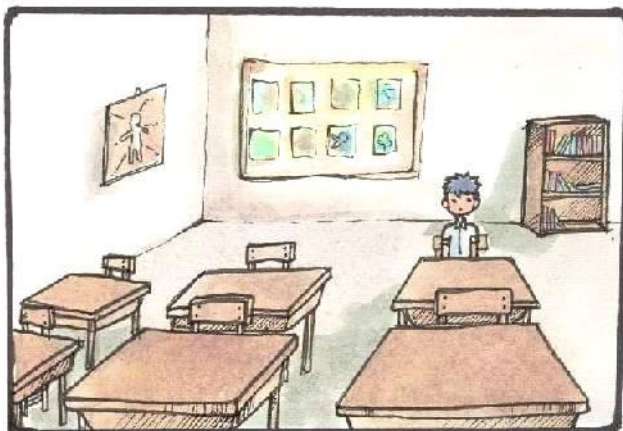
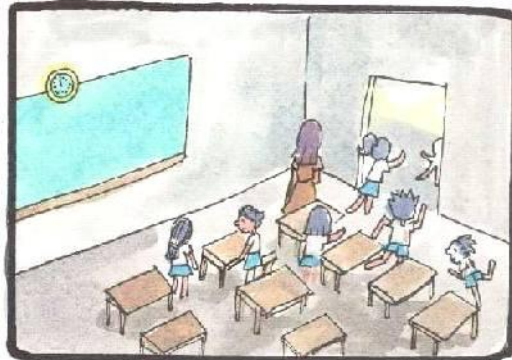
ปวช. ๒ แผนกศิลปกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา สระบุรี

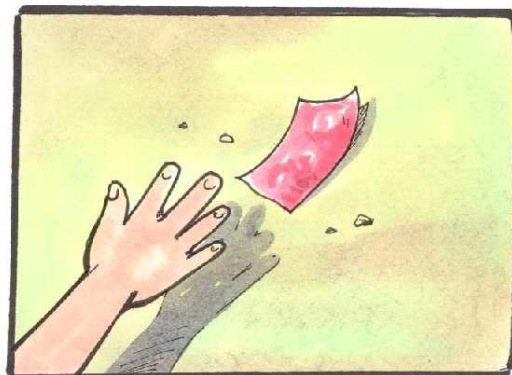


กรี๊ด!!!



เที่ยงแล้ว...
พักกลางวัน
...
...
...









รุ่นอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป ชื่อผลงาน "ใจเขา ใจเรา"
โดย น.ส.สาริณี สาณะเสน อายุ ๒๙ ปี

ฟ้าใส...ใจสบาย By...ราชาวดี

ตอน : ใจเขา...ใจเรา



วันนี้อากาศดี
ฟ้า เสงวว่าจะออกไป
ซื้อป๊อปปิ้งซะหน่อยละ









บทสัมภาษณ์คุณดั่งตฤณในงานประกาศผลการประกวดการตุนธรรมะ



วีเจเหมียว: โอเค ก็อยากจะให้พี่ตุลย์กล่าวถึงโครงการนี้นะคะ แล้วก็ไหน ๆ น้อง ๆ ก็มากันเยอะ มีหลายคนอยากจะมา เพราะอยากจะทำเจฟี่ตุลย์จริง ๆ แสดงว่าได้ผล สิ่งที่เราคิดนี้ได้ผลนะคะ อยากจะให้พี่กล่าวอะไรหน่อย

คุณดั่งตฤณ: ก็เริ่มต้นขึ้นมา กอล์ฟ (คุณกนกเรขา กฤษฏารักษ์) ก็เป็นคนคิด กอล์ฟนี่จริง ๆ แล้วก็เป็นที่มาของธรรมะใกล้ตัวที่เรียกว่ากำลังสำคัญคนหนึ่ง เพราะว่า ข้อแรกคือ ทำสมาธิมานานหลายปี ข้อสองคือ เป็นคนที่มีหัวก้าวหน้า มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อยากปรับปรุง หรือว่าอยากเพิ่มเติมเสริมแต่งอะไรเข้าไป ทำให้หนังสือมีสีสัน ก็พอบอกว่ามีโครงการเกี่ยวกับเรื่องของการ์ตูนขึ้นมาเนี่ย ผมก็เห็นด้วยทันทีว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะเราเห็นว่า โลกนี้มันมีความซับซ้อน ช่วงเด็กที่สุด ช่วงที่เราไม่รู้อะไรเลย เราไม่เห็นอะไรก่อน ผู้ใหญ่ให้การตุนเราดู บอกดูการ์ตูน อย่ามาดูละคร อย่ามาดูเรื่องของผู้ใหญ่ เตือนนี้มีอะไรนะ บวก 18 หรืออะไร น.หนู ท.ทหาร

วีเจเหมียว: จริง ๆ น่าจะมี ห ห้ามดู

คุณดังตฤณ: (หัวเราะ) ห้ามดูหมดทั้งโลกเลยนะ

วีเจเหมียว: ห้ามดูหมดเลย

คุณดังตฤณ: มันมีหลายเรื่องเลยที่สมควรที่จะถูกแบน แต่ก็ไม่โดนแบน แล้วแถมออกเป็นช่วงไพรม์ไทม์ด้วย หลังข่าว เพราะมันทำเงินได้ดี ที่นี้ถามว่า พวกเราโตขึ้นมากัน ผู้ใหญ่บอกให้ไปดูการ์ตูน แล้วอะไรล่ะที่อยู่ในการ์ตูน เคยเห็นไหม เอาโจรมาเป็นพระเอก นึกออกไหม

วีเจเหมียว: นึกออก ๆ

คุณดังตฤณ: เรื่องอะไรบ้าง

วีเจเหมียว: เยอะนะ ซีรีส์เตอร์ สมัยก่อน ใครเคยดูเปล่าคะ

คุณดังตฤณ: อาละดินกับตะเกียงวิเศษนี่ พี่ดูแล้วพี่ประทับใจนะ เรื่องนี้ แล้วก็ชอบ ทำให้เรามีความฝัน ทำให้จินตนาการของเราเป็นแบบแฟนตาซีได้ แต่ว่า ถามว่า ตัวพระเอกนี่ ขึ้นต้นมานี่ มีคำอธิบายไหม ว่าทำไมถึงมีแรงผลักดันให้ต้องมาเป็นโจร ให้ต้องมาเป็นหัวขโมย แล้วบอกว่าเป็นหัวขโมยที่น่าเห็นใจด้วย ตูจบเสร็จนะ แม่สอนลูกบอกว่า ลูกอย่าเป็นขโมยนะ

วีเจเหมียว: แต่ดูในการ์ตูนแล้ว มันเทห์มากเลยนะ

คุณดังตฤณ: แต่ดูไปแล้วชั่วโง่ สองชั่วโง่ แล้วมาบอกแค่คำเดียว นาทีเดียว บอกลูกอย่าเป็นขโมยนะ หรืออย่างทอมแอนด์เจอร์อย่างนี้ มีแมวไล่จับหนู บางทีหนูแก๊งแมวนะ แมววิ่ง ๆ อยู่ หนูเอากระทะมาฟาดเปรี้ยง ทำให้นะจิงจิง แล้วก็กลายเป็นภาพที่ตลก แล้วพ่อแม่อีก พอลูกดูการ์ตูนจบ ลูกอย่าแก๊งคนนะ คือภาพมันเข้าไปสู่จิตใจของเด็ก ๆ แล้ว เด็กที่ยังไม่รู้อะไรเลย ยังตัดสินใจด้วยตัวเองไม่ได้ว่า อันไหนถูก อันไหนผิด อันไหนควร อันไหนไม่ควร แต่เค้าได้เสฟสื่อเหล่านี้ตั้งแต่แรกที่จำความได้ ตั้งแต่สองขวบ สามขวบ เด็กเริ่มจำความได้นี้สองขวบ สามขวบนะ แต่เริ่มคิดเองได้ตอนประมาณ หกถึงเจ็ดขวบ

วีเจเหมียว: ค่ะ

คุณดังตฤณ: ตั้งแต่สองถึงสามขวบนี่ เค้าได้ดูการ์ตูนอะไร การ์ตูนสมัยยุคพวกเรานี้ ของเหมียวก็ห่างจากพี่หลายสิบปีอยู่

วีเจเหมียว: ยุคพวกเรา

คุณดังตฤณ: แต่เอาเป็นว่า ตั้งแต่ยุคผมมานี้ จริง ๆ แล้วการ์ตูนสมัยนั้น ยังถือว่ามีความอ่อนโยน มีคุณธรรมแทรกอยู่บ้าง เช่น ทอมแอนด์เจอร์รี่ มันแกลังกันเสร็จ มันมาเช็กแฮนด์กันตอนท้าย บอกให้อภัยกัน หรือไม่ก็ ทอมนี่หนูหรือแมวนะ

วีเจเหมียว: ทอมนี่แมวคะฟี เจอร์รี่หนูคะฟี ตกลงฟีได้ดูหรือเปล่าคะ

คุณดังตฤณ: (หัวเราะ) คืออย่างทอมนี่ อย่างเป็นฝ่ายแพ้ ถูกไหม

วีเจเหมียว: ใช่ ๆ

คุณดังตฤณ: หนูที่มีความสามารถเอาตัวรอด หนูที่เป็นพระเอกช่วยเหลือกัน ส่วนทอมนี่ก็หัวเดียวกระเทียมลีบ เป็นโจรอยู่คนเดียวเลย แล้วก็ไม่มีใครเห็นใจ ไม่มีใครให้ความเห็นใจ อันนั้นก็ยังมีอะไรที่ดูแล้วได้บ้างนิดหนึ่งว่า ธรรมะย่อมชนะอธรรม หนูเป็นตัวแทนของธรรมะได้ยังไงก็ไม่รู้แหละ เอาเป็นว่า ถ้าเป็นฝ่ายที่ถูกแกลังแล้ว ในตอนท้ายมันจะชนะ แต่การ์ตูนปัจจุบันเป็นยังไง การ์ตูนปัจจุบันนี้เค้าไม่สนใจกันแล้วว่า จะให้อะไรกับเด็กบ้าง เค้าสนใจแต่ว่า เด็กชอบดูอะไร ประเคน ประโคมใส่เข้ามา ให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้น อยากดู อยากดูต้องมาอันดับหนึ่ง ไอ้ที่มันจะอยู่ในเรื่องแล้วไปวิว ๆ แวม ๆ หรือว่ามีมาแรงแกกัน หรือว่าถ้าแค้นกันแล้วก็ต้องเอาคืน อะไรแบบนี้ มันเริ่มไม่มีการชี้ถูกชี้ผิดให้กับเด็กว่า ตรงไหนที่มันถูก ตรงไหนที่มันควร มันก็เลยกลายเป็นว่า ทุกวันนี้โลกหมุนไปด้วยอะไร หมุนไปด้วยเงินเนอเรชั่นใหม่ เด็กที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับความสับสน ผู้ใหญ่พูดอย่าง แต่การ์ตูนสอนอีกอย่างหนึ่ง เค้าเสพการ์ตูนอย่างหนึ่ง แต่ว่าพ่อแม่มาสอนอีกอย่างแค่ห้านาทีสิบนาที ในขณะที่การ์ตูนเสพกันเป็นวัน ๆ

วีเจเหมียว: เป็นชั่วโมง

คุณดังตฤณ: เป็นชั่วโมงแล้ว เดียวนี้ด้วยวิทยาการที่ล้ำสมัย เราเอาการ์ตูนนี้ออกมาสู่โลก มาใกล้โลกความจริงมากขึ้น ผ่านเกมคอมพิวเตอร์

วีเจเหมียว: เหมือนจริงมาก

คุณดังตฤณ: อยากจะเอาแค่นั้นก็ได้ ให้เหมือนจริงแค่นั้นก็ได้ ผ่านรูปแอนิเมชัน ยุคต่อไปเนี่ยแอนิเมชันจะมามีบทบาทมากขึ้นต่อโลกเรา เพราะว่าพอเด็กโตขึ้นมาเนะ แค่นี้ก็ขวมนันสามารถที่จะสร้างแอนิเมชันตัวเองแล้ว

วีเจเหมียว: ใช่

คุณดังตฤณ: และแอนิเมชันที่พวกเขาจะสร้างคืออะไร ลองสำรวจเข้าไปดี ๆ ถ้าหากใครยังไม่เคยเข้าไปสำรวจ ถ้าพ่อแม่คนไหนยังไม่เคยสำรวจ คุณลองสำรวจดูดี ๆ ว่า พวกลูกของคุณ หลานของคุณ เค้าลุกอยู่กับอะไรกันบ้าง เค้าคุยกันเอง เพราะว่าเดี๋ยวนี้มันคุยกันเองง่าย

วิเจเหมียว: อินเทอร์เน็ต

คุณดังตฤณ: สองทุ่มสามทุ่มเนีย คือสุขหวักัน แล้วคุณรู้มัยว่าเค้าคุยอะไรกันบ้าง เค้าอยากได้ อยากเห็น อยากดู อะไรกันบ้าง สิ่งที่คุณอยากเห็นอยากดูนั่นแหละ คือสิ่งที่มันจะปรากฏต่อ ๆ ไป เค้าสามารถ อย่างเหมือนอย่างคนบ้านนอกที่ไม่มีตังค์ซื้อเหล้าถูกกฎหมาย ก็สามารถที่จะดื่มเหล้าเถื่อนได้เพราะมันมีอุปกรณ์ แล้วก็มิดีมานด์ มันก็มีซัพพลาย ในปัจจุบันเนียดีมานด์คืออะไรนะ ก็คงไม่ต้องให้บอกละ ทั้งเรื่องราคะ โทสะ โมหะเนีย มันอยู่ที่นั่นหมด แล้วมีความพร้อมที่จะสร้างขึ้นมาสสนองความต้องการ สสนองกับดีมานด์ที่มันมีอยู่ล้นหลามนะ ทีนี้โครงการอะไรแบบที่คุณกอล์ฟเค้าริเริ่มขึ้นมาเนียนะ อย่างมองว่าใครแพ้ใครชนะ แต่มองว่านี่คือจุดเริ่มต้นได้ มันมีคนทำมาหลายคนแล้วละ แต่ว่านี่คือส่วนหนึ่ง นี่คือน็อต นี่คือหัวเทียน นี่คือน็อตอะไรซักอย่างนึง ที่มันสามารถที่จะเป็น อาจจะเป็นชิ้นเล็ก ๆ แต่ทำให้รถมันขับเคลื่อนไปได้ ถ้าหากว่าเอามาประกอบกันเป็นหน่วยใหญ่ละอะ การที่เรามาร่วมกันในวันนี้ ผมเห็นการตื่น ดูแล้วเนียะ รางวัลที่หนึ่ง สอง สาม ถ้ามีแรงสนับสนุน เค้าสามารถทำเป็นอาชีพได้นะ

วิเจเหมียว: อะ

คุณดังตฤณ: นี่คุณวิรัชก็บอก บอกว่า ภาพ อ.วิรัช บอกว่าภาพนี้ใช้ได้แล้ว แต่อาจจะต้องดัดแปลงแก้ไขนิดหนึ่ง อันนี้ผมขอเสริมกะอาจารย์วิรัชก็ละกัน หลักการง่าย ๆ นะ ที่คุณจะทำการ์ตูนเนียให้มันมีข้อคิดคำคม หรือว่าประเด็นสอดแทรกที่น่าสนใจได้เนีย คุณอย่า คุณอย่าเริ่มต้นด้วยการวาดขึ้นมาก่อน แล้วก็อย่าเริ่มต้นด้วยการเขียนเรื่องขึ้นมาเป็นลำดับ แต่ให้ทำช็อตโน้ตไว้ อย่างคุณกอล์ฟ ก็ให้เวลาเดือนสองเดือนนะ เอา แบ่งเวลาไว้เลย บอกตัวเองไว้ สองอาทิตย์ คุณจะยังไม่คิดเรื่อง แต่เดินไปไหน นั่งที่ไหน หรือว่านอนที่ไหนเนียตามสบาย ให้ชีวิตมันเป็นไปตามอิสระ แต่เมื่อมีคำพูดอะไรขึ้นมา เมื่อมีแง่คิดสะกิดใจอะไรขึ้นมา ระหว่างวันไปเจออะไรเนีย แล้วมีคำในหัวเกิดขึ้น ให้จดไว้เป็นช็อตโน้ต จดไว้แบบ คือไม่ต้องปะติดปะต่อกันนะ ยัง จดไปตาม เอ่อ เรียกว่า ตามที่มันจะเข้ามาบอกคุณนะ ตามที่โลกจะมาบอกคุณว่าคุณควรจะคิดอะไรในเวลานั้น แล้วถ้าหากว่าไอเดีย คุณรวบรวมไว้สั้น ๆ ใส่ช็อตโน้ตไว้ได้ซัก สิบ ยี่สิบ ห้าสิบ มาอ่านดูอีกที อ่านดูทั้งหมดเลย อันไหนที่มันน่าสนใจบ้าง ไอเดียอะไร แง่คิดอะไรที่คุณได้จากโลก ในช่วงสิบวันยี่สิบวัน ให้คัดออกมา เป็นจุดที่ดีที่สุดนะอะ เป็นคติ หรือว่าเป็นอะไรที่คุณรวบรวมไว้ว่า นี่แหละไอ้ที่เกิดในหัวคุณ แล้วมันดีที่สุดในใจที่สุด หรือน่าจะไปกระทบใจกับคนมากที่สุดนะอะ พุดง่าย ๆ ว่าอันนี้คือวิธีผลิตแง่คิดคำคม หรือวาตะของคุณเอง ซึ่งมาจากไหน มาจากโลกเค้าบอกคุณ แล้วคุณโต้ตอบกับโลกด้วยภาษาพูดในหัว ที่มันออกมาแบบนั้นแหละ

วีเจเหมียว: แสดงว่าเป็นวิธีของพี่ตุลย์ไข่ม้อยอะ

คุณดังตฤณ: อันนี้เป็นวิธีของนักเขียนทั่วโลก

วีเจเหมียว: อ้อเธอ

คุณดังตฤณ: นักเขียนทั้งโลกนะ คือ คำไม่ได้มานั่ง นั่งเขียนกันบนโต๊ะนะ คำได้ไฉเดียวมาจากโลก ธรรมชาติที่เดินไปแล้วไปเจออะไร แล้วก็เกิดความคิดขึ้นมา เกิดไฉเดียขึ้นมา

วีเจเหมียว: ค่ะ

คุณดังตฤณ: พ้อยท์ก็คือว่า เมื่อฝึกที่จะสะสม เมื่อฝึกที่จะพัฒนาทักษะ ในการทำคำพูด ที่เรามีเป็นปฏิกิริยาโต้ตอบกับโลกเนี่ย สะสมมากเข้า ๆ แล้วเนี่ย มันเกิดความกระชับขึ้นมา มันเกิดน้ำหนักขึ้นมา มันเกิดอะไรที่เราจำก่อนเลย ก่อนใครเพื่อน ว่าไฉเนี่ยที่เรียกว่าเป็นข้อสรุปที่ได้จากโลกและโดนใจเรา มันก็น่าจะโดนใจคนอื่นด้วย

วีเจเหมียว: ค่ะ

คุณดังตฤณ: ทีนี้พอคุณรวบรวมมาซักสิบ ยี่สิบ แ่งคิด ที่คุณรู้สึกว่าเป็นของของคุณเอง แล้วก็โดนใจคุณเอง แล้วก็ น่าจะโดนใจคนอื่นได้ด้วย ตรงนั้นคุณค่อยมาผูก หนึ่ง สอง สาม คือ คือตอนแรก คุณยังไม่ต้องลำดับอะไรเลยนะ ปล่อยให้มันเกิดขึ้นตามสบาย เสร็จแล้วพอคุณมาลำดับหนึ่งสองสาม เนี่ย คุณจะเห็นขึ้นมาเองว่า อ้อ เรื่องของเราน่าจะเป็นยังไงนะ แล้วไฉคำเหล่านั้นนะ ที่มันกระทบใจที่มันโดนใจเนี่ย ควรจะไปอยู่ตรงไหนจึงหว่าไหน ตรงนี้แหละที่จะมาเสริมกับท้อ.วิรัช บอกว่าควรที่จะพัฒนาในเรื่องของเนื้อหา ควรจะพัฒนาใจแง่ของจุดอะไรซักจุดหนึ่งหรือหลาย ๆ จุดได้ยิ่งดี นะ ที่เป็นไฮไลต์ ที่เป็น เอ้อ ตัวที่จะทำให้คนอ่านเกิด คำเรียกว่าเกิดอาการแบบคิดได้ขึ้นมา นะครับ

วีเจเหมียว: ค่ะ

คุณดังตฤณ: จันในส่วนที่อาจารย์อิสระก็ได้ให้คำแนะนำไปบอกว่า โอเค วันนี้เนี่ยไม่พูดล่ะว่า ใครดีใครไม่ดีดีกว่ากัน ใครด้อย ใครเก่ง ใครอะไรต่อมิอะไร แต่ แต่ อาจารย์อิสระ บอกว่าที่เราได้ก็คือจุดเริ่มต้น ในการทำให้มันเกิดกระแส มันมีการจุดกระแสขึ้นมา ทีนี้กระแสเนี่ยมันจะไหลต่อได้หรือเปล่า อันนี้มันขึ้นอยู่กับหลาย ๆ ปัจจัย ว่าเราชอบเขียนอยู่ด้วยตัวเองรีเปล่า อย่างที่ได้รางวัลทีหนึ่งนะอะ ผมดูแวบแรกนี้ ทุกคนก็ต้องนึก เหมือนงานของหมูอินเตอร์เลย์นะอะ ของชายหัวเราะอะไรเนี่ย อย่างรางวัลที่สองนี้ก็เรียกว่า คือ เอาไปลงในการ์ตูนเซเวนอะไรได้แบบไม่อาย

วีเจเหมียว: ได้เลย

คุณตังตฤณ: หรืออย่างรางวัลที่สามนี้ อันนี้ผมพูดถึงเฉพาะ ขอโทษนะ ไม่ได้พูดถึงทั้งหมด พูดถึงหนึ่ง สอง สาม อย่างรางวัลที่สามนี้ถ้าหากว่าเมื่อยี่สิบสามสิบปีที่แล้วเราอ่านการ์ตูน อันนี้คือมาตรฐานเลย มาตรฐานการ์ตูนญี่ปุ่น ภาพลายเส้นเป็นแบบนี้แหละ ที่มันจับความสนใจคนได้ ช่วงเด็กนี้เราจะไม่สนใจอะไรมากไปกว่าภาพ หรือสัญลักษณ์ที่กระทบตา กระทบใจนะ ข้อความมันตามมาทีหลัง ข้อความนี้ ถ้าเปิดหนังสือไปมีแต่ข้อความล้วน ๆ นะ เด็กปิด

วีเจเหมียว: อืม

คุณตังตฤณ: แต่เปิดขึ้นมา หรืออยู่ที่หน้าปกนี้มีภาพอะไรสวย ๆ นี่ ดู จ้อง สนใจ ข้างในมีอะไร อย่างไร อยากอ่านอยากเห็นนะ นี่แหละคือสิ่งที่ผมจะบอกว่า ถ้าหากว่าเราคิดถึงช่องทาง มันมีช่องทางที่จะเผยแพร่อะไรดี ๆ จะเป็นความคิดเบื้องต้นในการดำรงชีวิต หรือว่าจะเป็นธรรมะขั้นสูงก็ตาม มันมีช่องทาง สุดท้ายแล้วเราจะเห็นหรือไม่เห็น สุดท้ายแล้วใครจะลุกขึ้นมาทำหรือไม่ลุกขึ้นมาทำ ก็เอาละ ในฐานะเป็นคนที่อยู่ในธรรมะ ใกล้ตัวคนหนึ่ง ก็ขอแสดงความยินดีกับกอล์ฟที่ได้ถือว่าประสบความสำเร็จงานนี้นะ เพราะว่าทุกคนที่มาล้วนแล้วแต่มีคุณภาพ อย่างน้อยที่สุด จะเขียนเก่งหรือเขียนไม่เก่งอย่างไรก็ตาม ก็แล้วแต่ แต่มีใจ

วีเจเหมียว: ค่ะ ทำด้วยใจ



คุณตังตฤณ: เรื่องของใจมันสร้างกันไม่ได้นะ บังคับกันไม่ได้ มาพูดหวานล่อมอย่างไร นี่ไม่ได้ แต่การที่เรา มีสื่ออย่างธรรมะใกล้ตัวแล้วรวบรวมคนที่มา มันอยู่ด้วยกัน พร้อม ๆ กัน หลาย ๆ สิบ เป็นร้อยคนได้ นี่ ถือว่าประสบความสำเร็จ แล้วความสำเร็จนี้เกิดขึ้นจากตรงไหน อย่างมีคนบอกกอล์ฟว่า แค่วิธีเขียนเสร็จแค่นี้ก็

ภูมิใจแล้ว ตรงนี้ที่มันได้ อันนี้พูดถึงปัจเจกนะ พูดถึงเฉพาะตัวเฉพาะคน สิ่งที่ได้มันก็คือความรู้สึกประสบความสำเร็จในการถ่ายทอดธรรมะ ประสบความสำเร็จในเรื่องการเขียนการ์ตูน จริง ๆ แล้วมันเป็นแค่ด่านแรกที่มีอะไรยาก ๆ ขึ้นมา ทำลายความสามารถของมนุษย์ แล้วพอทำได้ มันก็เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ แต่อันที่มันแทรกอยู่กับความภาคภูมิใจอันนั้นนะ สิ่งที่คุณคิดว่ามันเป็นเรื่องดี สิ่งที่คุณคิดว่ามันเป็นตัวแทนของธรรมะ หรือว่าจะชักจูงโน้มน้าวให้คนรุ่นใหม่ได้เข้ามาสนใจธรรมะนี้ ตรงนั้นสำคัญกว่า เพราะว่าถ้าหากในโลกเราขึ้นยังเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ นี่ มันไม่ใช่แค่เป็นเด็กที่โตขึ้นมาด้วยความสับสน ดูการ์ตูนเค้านอกอย่าง พ่อแม่สอนอีกอย่างหนึ่ง แต่ปัจจุบันนี้มันถึงขั้นที่ว่า แค่ดูการ์ตูนอย่างเดียว มันเป็นฆาตกรได้แล้ว เราสร้างฆาตกรขึ้นมา ยังไม่รู้ ว่าที่ฆาตกรยังมีอีกไม่รู้เท่าไรนะ

วิเจหมียว: ไม่รู้ตัว

คุณดังตฤณ: ตอนที่เค้ากำลังเพาะเชื้อกันอยู่ เพาะพันธุ์กันอยู่ เป็นฟาร์มฆาตกรทั่วโลกนี้ มันไม่รู้เท่าไร และที่คนคิดไม่ดีทางเพศ หรือว่าคนคิดไม่ดี คิดฉ้อโกง คิดทำอะไรก็ได้ ที่จะได้สิ่งที่ตัวเองต้องการนี้ มันมีอีกไม่รู้เท่าไร แต่ถ้าหากว่าเริ่มมีอะไรแบบนี้อยู่บ้าง หรือสมมุติว่าครั้งนี้เริ่มขึ้นแล้วมันจบลงไปเลย สมมุติว่าอย่างน้อยที่สุดมันได้เกิดขึ้น คือมันไม่ได้หายไปจากโลกนี้เลย เราบอกได้อยู่ว่า ยังมีคนที่เริ่มนะ ที่จะให้เด็กซึ่งเริ่มรับรู้ เริ่มสามารถที่จะรู้ความขึ้นมา ได้เจออะไรแบบนี้ก่อน ได้เจออะไรในแบบที่สามารถ คือเด็กที่เค้าบอกว่ามันเหมือนผ้าขาวนี้ ก็จริงนะ เพราะว่าเราใส่อะไรลงไป ใส่อะไรลงไป มันก็จะปรากฏสีนั้นขึ้นมาทันที อันนี้ก็เหมือนกัน คนมัวแต่คิดกันว่า อย่าเพิ่งให้ธรรมะเลย ธรรมะเป็นของสูง ธรรมะเป็นของชั้นสูง ธรรมะเป็นของที่คนแก่ ๆ ไกลตายเค้าศึกษากันนะ มัวแต่คิดอยู่อย่างนี้ มันก็เลยไม่ได้รู้ความจริงใจ ว่าเด็กนี่นะ ความสามารถมีแค่ไหน พวกนี้โออะไรนี่ ที่เค้าพัฒนาเด็กรุ่นใหม่ เค้าพิสูจน์กันแล้วนะ ด้วยการวิจัย ทำวิจัยกันเป็นเรื่องเป็นราวเลย เด็กมีความสามารถที่จะฟังเพลงคลาสสิกได้ ฟังรู้เรื่องนะ

วิเจหมียว: รู้เรื่องกว่าพวกเราอีก

คุณดังตฤณ: เพราะว่าเพลงคลาสสิกนี้มันเป็นอะไรที่ยังไม่ต้องผ่านกระบวนการคิด มันฟังแล้วรู้เลย รู้สึกเลยว่าเป็นอย่างไร แล้วเด็กที่โตขึ้นมาด้วยการฟังเพลงคลาสสิกนี้จะฉลาดกว่าระดับเฉลี่ยนะ จะฉลาดกว่าระดับเฉลี่ย มีความคิด มีความละเอียดอ่อนทางอารมณ์มากกว่าเด็กที่โตขึ้นมาแบบธรรมดา อันนี้ก็เหมือนกัน ยังไม่มีการทดลองวิจัยใช่ไหม เอ้า ลองทำดูไหมนี่ เดี่ยวธรรมะใกล้ตัวจะให้การสนับสนุน คุณลองเอาไปให้ลูก ๆ คุณอ่านดู หลาน ๆ คุณอ่านดู เอาเรื่องที่มันโดนใจ เอาเรื่องที่ได้อะไรหนึ่ง สอง สามไปนี่ หรือว่าที่เค้ายังวางขายกันอยู่ตามร้านที่มันอ่านแล้วคุณรู้สึกว่าเด็กน่าจะได้อะไรจริง ๆ นอกจากความสนุกแล้วนี่ มีอะไรบางอย่างที่โดนใจ แล้วฝังใจเค้า ทำให้เค้าปักใจอยู่กับความรู้สึกที่มันดี ที่มันถูกต้อง ที่มันเป็นความดีงาม ลองดูว่า ถ้าหากเอาไปให้พวกเค้าอ่านแล้วนี่ สิ่งแรกที่เค้าได้อ่านคือธรรมะ ธรรมะในรูปแบบของการ์ตูนที่

ย่อยง่าย ธรรมชาติในรูปแบบของการ์ตูนที่สวยงาม น่าสนใจ มีความตึงตูด จะเกิดอะไรขึ้นกับโลกเรา โอเค มัน
เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นนิดหน่อย แต่ถ้าไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรเลย

วีเจเหมียว: มีดลงเรื่อย ๆ

คุณดังตฤณ: มันเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ มันก็คือจะลาดลงต่ำไปเรื่อย ๆ เช่นกัน

วีเจเหมียว: และนี่ก็คือ คุณศรัณย์ ไมตรีเวช หรือคุณดังตฤณค่ะ



พาเที่ยวเอียวธรรม

สวัสดีค่ะ คอลัมน์พาเที่ยวเอียวธรรมครั้งนี้ขอพาไปเที่ยวชมงานนิทรรศการ “การ์ตูนคุณธรรม” ที่ศาลาปณิธิ มูลนิธิบ้านอารีย์ ซึ่งจัดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๒๕ ก.ค. – ๑ ส.ค. ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา จุดเริ่มต้นของงานนิทรรศการ “การ์ตูนคุณธรรม” ในครั้งนี้ สืบเนื่องมาจาก “โครงการประกวดภาพการ์ตูนคุณธรรม” โดยเว็บไซต์การ์ตูนธรรมะ <http://www.cartoondhamma.com> ซึ่งหนึ่งในทีมงานนิตยสารออนไลน์ “ธรรมะใกล้ตัว” ของเราเองค่ะ ที่เป็นผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ และได้รับความร่วมมือจากเพื่อนๆ ทีมงานธรรมะใกล้ตัว สมาชิกลานธรรม และผู้สนใจจากทั่วทุกสารทิศที่ทำให้โครงการนี้ประสบความสำเร็จได้อย่างน่าประทับใจ

วันที่เราจะพาไปเที่ยวกันนี้เป็นวันแรกของงานนิทรรศการเลยนะคะ คือวันเสาร์ที่ ๒๕ ก.ค. ๒๕๕๒ โดยในวันนี้มีพิธีมอบรางวัลและเกียรติบัตรให้กับผู้ส่งผลงานทุกท่านด้วยละ ค่ะ ซึ่งผู้ที่มาแจกรางวัลในงานนี้ก็ไม่ใช่ใครที่ไหนนะคะ พี่ตุลย์ หรือคุณ “ดังตฤณ”

บ.ก.แสดดีของพวกเรานั่นเองค่ะ

บรรยากาศในงานก็อบอุ่นหาผาแข้งไปด้วยผู้เข้าร่วมโครงการที่ต่างส่งผลงานกันมา ด้วยใจจริง ๆ ค่ะ แถมยังมีวีเจเหมียว อัจฉริยา สินรัชตานันท์ ที่มาช่วยเป็นพิธีกรสร้างสีสันให้งานอีกด้วย

นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการที่มาช่วยให้คำแนะนำในการพัฒนาฝีมือของนักเขียน การ์ตูนคุณธรรม และอนาคตนักเขียนการ์ตูนธรรมะในโครงการทั้งทางด้านภาพและเนื้อหา



1 คณะกรรมการและผู้จัดงาน

คณะกรรมการของโครงการนี้ก็คือ คุณอาอิศรา หรือ อิศรา สุขงคารัตนกุล ผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ <http://www.budpage.com> และเจ้าของผลงานการ์ตูนธรรมะชั้นเลิศอย่าง “หลวงพี่เอี้ยง วัดมะนาวหวาน” คุณ วีรณัฐ โรจนประภา หรือพี่ใหม่ ประธานมูลนิธิบ้านอารีย์ ผู้เอื้อเฟื้อทั้งสถานที่ เงินรางวัล และคำแนะนำสำหรับแต่ละผลงานที่เข้ารอบ และสุดท้ายคือ อาจารย์ วิรัตน์ ยืนยงพัฒนากิจ นักเขียนการ์ตูนอาชีพเจ้าของรางวัลและผลงานการ์ตูนมากมาย รวมทั้ง “ธรรมะมหาสนุก (ท่าน ว.วชิรเมธี)” ของสำนักพิมพ์บันลือสาส์นด้วย

ทั้งสามท่านได้ให้ทั้งโอวาทและคำแนะนำทั้งอย่างเป็นทางการในเล่มรวมผลงาน “โครงการการ์ตูนคุณธรรม” ที่แจกให้ผู้ร่วมโครงการทุกคน ให้เทคนิคดีๆ ในช่วงสัมภาษณ์โดยวีเจเหมียว และยังให้คำแนะนำเพิ่มเติมหลังเลิกงานสำหรับนักวาดที่ต้องการคำแนะนำเพิ่มเติมเป็นพิเศษอีกด้วยค่ะ



2 สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งของคณะกรรมการ

ช่วงพิธีมอบรางวัลก็ถูกใจหลายๆคนค่ะ ที่ได้รับมอบและถ่ายรูปกับพี่ดังตฤณ
 ทุกคนที่ส่งผลงานได้เกียรติบัตรกันถ้วนหน้า การประกวดแบ่งเป็นสองรุ่น คือรุ่นอายุไม่เกิน ๒๐ ปี
 และรุ่นอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป มีผู้ส่งผลงาน ๓๐ ท่าน ๓๖ ผลงาน ภายในศาลาปิ่นมีจะเต็ม
 ไปด้วยภาพผลงานติดแสดงทั้งด้านข้างและด้านหลังละลานตา น่าชื่นชมมากๆเลยคะ
 น้องที่อายุน้อยสุดที่ส่งผลงานก็อายุ ๑๒ ปีเท่านั้นเอง ยังตัวนิดเดียว แต่ได้รางวัลใหญ่ไปด้วยนะคะ



3 สัมภาษณ์ผู้ที่ได้รับรางวัล

หลังจากช่วงพิธีการมอบรางวัลและเกียรติ บัตร พื้ดั่งตฤณก็ได้อัฒภษณัฏ์เกัยวกับความรู้สัฏต่อคอรการ และย้งได้อัฒภษณัฏ์ ให้งัมมที่อากจะมไ้มไ้ครเคยมองให้ “การ์ตูน กับ เยวชน”

ให้อัฒภษณัฏ์สำหรับนักวาดการ์ตูนรุ่นไ้มและผู้ปกครองมากมาย

ตัวย่างบทสัฒภษณัฏ์ความรู้สัฏของพื้ดั่งตฤณต่อการ์ตูนในปัจจุบัณ พื้ดั่งตฤณกล่าวไ้แบบนั้ะ

...“การ์ตูน ปัจจุบัณเป็นย้งไ้ การ์ตูนปัจจุบัณนั้ไ้คัไม่สนไ้จกันแล้วว้า จะให้อะไรกับเด็กบั้ง คั้สนไ้จแต่ว้า เด็กชอบดูอะไร ประเคน ประคัมไ้สเข้าม้า ให้เกัฏความรู้สัฏตั้ณตั้ณ อยาคดู อยาคดูต้งมออันดับัหนึ่ง ไ้ที่มันจะอยั้ในเรอ้งแล้วไปวั้บ ๆ แวม ๆ หรือว้ามีข้าแกงกัน หรือว้าถ้าคั้กันแล้วก็ต้งเอาคั้ัน อะไรแบบนี้ นั้มันเรั้มไม่มีการชั้ถูกชั้ผิดให้กับเด็กว้า ตรงไหนที่มันถูก ตรงไหนที่มันควร มันก็เลยกลายเป็นว้า ทุกวันนั้โลกหมุณไปดั้วยอะไร หมุณไปดั้วยเจนเนอเรชันไ้ม เด็กที่เกัฏขึ้นมมาพร้อมกับความสั้บสน ผู้ใหญ่พูดอย้ง แตการ์ตูนสอนอื้กอย้งหนึ่ง คั้เสพการ์ตูนอย้งหนึ่ง แต่ว้าพ้อแม่มมาสอนอื้กอย้งคั้ห้านาที่สัิบนานาที่ ในขณะที่การ์ตูนเสพกันเป็นวัน ๆ”

... “(การ์ตูนธรรม)คั้เขียนเสร้จคั้ก็ภูมิไ้แล้ว ตรงนั้ที่มันได้ อันนั้พูดถึงปัจเจกนะ พูดถึงเจพะตั้วเจพะคน ลั้ที่ไ้มันก็คือความรู้สัฏประสับทความสั้เรั้จในการถ้ายทอดธรรมะ

ประสบความสำเร็จในเรื่องการเขียนการ์ตูน จริง ๆ แล้วมันเป็นแค่ด้านแรกที่มีอะไรยาก ๆ ขึ้นมา
ท้าทายความสามารถของมนุษย์ แล้วพอทำได้ มันก็เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ
แต่อันที่มันแทรกอยู่กับความภาคภูมิใจอันนั้นนะ สิ่งที่คุณว่ามันเป็นเรื่องดี
สิ่งที่คุณว่ามันเป็นตัวแทนของธรรมชาติ หรือว่าจะชักจูงโน้มน้าวให้คนรุ่นใหม่ได้เข้ามาสนใจธรรมชาติ
ตรงนั้นสำคัญกว่า เพราะว่าถ้าหากในโลกเรา ขึ้นยังเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ นี่
มันไม่ใช่แค่เป็นเด็กที่โตขึ้นมาด้วยความสับสน คุณการ์ตูนเค้าบอกอย่าง พ่อแม่สอนอีกอย่างหนึ่ง
แต่ปัจจุบันมันถึงขั้นที่ว่า แค่ดูการ์ตูนอย่างเดียว มันเป็นฆาตกรได้แล้ว เราสร้างฆาตกรขึ้นมา ยังไม่รู้
ว่าที่ฆาตกรยังมีอีกไม่รู้เท่าไรนะ”

...”คุณลองเอา (การ์ตูนธรรมชาติ)ไปให้ลูก ๆ คุณอ่านดู หลาน ๆ คุณอ่านดู เอาเรื่องที่มันโดนใจ
เอาเรื่องที่ได้อ่านแล้วหนึ่ง สอง สามไปนี่
หรือว่าที่เค้ายังวางขายกันอยู่ตามร้านที่มันอ่านแล้วคุณรู้สึกว่าคุณจะ ได้อะไรจริง ๆ
นอกจากความสนุกแล้วนี่ มีอะไรบางอย่างที่โดนใจ แล้วฝังใจเค้า ทำให้เค้าปักใจอยู่กับความรู้สึกที่มันดี
ที่มันถูกต้อง ที่มันเป็นเรื่องดีงาม ลองดูว่า ถ้าหากเอาไปให้พวกเค้าอ่านแล้วนี่ สิ่งแรกที่เค้าได้อ่านคือธรรมชาติ
ธรรมชาติในรูปแบบของการ์ตูนที่ง่าย ๆ ธรรมชาติในรูปแบบของการ์ตูนที่สวยงาม น่าสนใจ มีความดึงดูด
จะเกิดอะไรขึ้นกับโลกเรา โอเค มันเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นนิดหน่อย
แต่ถ้าไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรเลย มันเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ มันก็คือจะลดลงต่ำไปเรื่อย ๆ เช่นกัน”

หลังจบงาน บรรดาผู้ส่งผลงานต่างก็หอบหิ้วรางวัลกลับบ้านกันอย่างลุล่วงทุกเล่มทุกชิ้น
เพราะโครงการนี้มีผู้สนับสนุนโครงการเยอะมาก ๆ ทั้งเงินรางวัล ของรางวัล
เกียรติบัตรที่ลงลายเซ็นพีตังตฤณ หนังสือรวมผลงาน ฯลฯ
มีน้องที่รับรางวัลกลับไปบ้านแล้วส่งข้อความมาว่า ไปนับของรางวัลที่หอบกลับบ้านแล้ว มีทั้งหมด ๖๔ ชิ้น
(ทำเอากลัมนิดหน่อยเป็นแถบ ๆ) ก็ต้องขออนุมัติจากทั้งผู้ส่งผลงาน คณะกรรมการ
ผู้สนับสนุนโครงการทุกรูปแบบ ที่มงานทุกท่าน ที่ทำให้โครงการประสบความสำเร็จด้วยดีค่ะ สาธุ สาธุ สาธุ



4 บรรยายภาพในงานบริเวณที่จัดแสดงผลงาน

บางท่านอาจ จะเสียดาย ว่าทำไมเพิ่งมาบอกตอนนี้ งานจบไปตั้งนานแล้ว อดดูกันพอดี ไม่ต้องเสียดายค่ะ ท่านสามารถร่วมอ้อมเอมกับบรรยายภาพในงานได้ทั้งจากคลิปวีดีโอ-ภาพนิ่ง บรรยายภาพในงาน รวมทั้งภาพผลงานการ์ตูนคุณธรรมทั้งหมดที่ส่งเข้าประกวดในโครงการได้ที่ เว็บไซต์การ์ตูนธรรมะ <http://www.cartoondhamma.com> นอก จากนี้ ยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับโครงการการ์ตูนธรรมะ การ์ตูนคุณธรรม รวมทั้งบทบาทของผู้ปกครองต่อเยาวชนในอีกหลายคอลัมน์ภายในนิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับนี้ค่ะ

ฉันสังเกตดูสัตว์เลี้ยงของตัวเอง ก็พบว่าวันๆมันไม่มีอะไรทำ ไม่มีอะไรต้องรับผิดชอบ วันๆมันก็เลยเอาแต่นอนเล่น ดูท่าทางเหมือนกำลังคิดอะไรไปเรื่อย ๆ บางทีมันก็นอนฝันกลางวัน ก็พุ่งชนต่อไปอีก

เห็นแล้วก็สะท้อนใจ ...การเกิดในภพไตรชาตินี้ช่างเอื้อให้เกิดในภพภูมิต่ำไปเรื่อย ๆ เสียจริง เพราะนอกจาก จะไม่มีโอกาสสร้างกรรมดีที่มีแรงเหวี่ยงพอจะเกิดในภพภูมิสูงแล้ว การที่วัน ๆ สัมผัสความฟุ้งซ่าน และความ หลงไปเรื่อย ๆ ก็ยิ่งปิดโอกาสให้ไม่ได้เกิดเป็นสิ่งที่สูงกว่าสัตว์ไตรชาตินด้วย

ในขณะที่ฉันกำลังรู้สึกสังเวชใจแทนเจ้าสัตว์เลี้ยงของตัวเองอยู่นั้น พลันก็นึกย้อนมาดูตัวเอง
“แล้วเราล่ะ?”

แม้จะได้เกิดในกายมนุษย์ แต่มนุษย์ส่วนมากก็สังสมจิตหลงเอาไว้นอกกับสัตว์ตรงไหน ถ้าเราไม่หัด “ตื่น” ให้ เป็น และจมอยู่กับจิตหลงไปนาน ๆ พอตายไปจะไปเกิดเป็นอะไรไม่น่าจะเดายาก ...

คิดได้อย่างนั้นฉันก็ใจหายวาบ

...จะมัวประมาทอยู่ไม่ได้

มีโอกาสอันดีได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่มีโอกาสเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตให้ดีขึ้นได้ด้วยกรรมปัจจุบันแล้ว กระทั่งมีโอกาสจะไม่ต้องเกิดมาเสวยทุกข์สุขเวียนไปเวียนมาอย่างน่าเบื่อซ้ำแล้วซ้ำเล่า ด้วยการภาวนา จะปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปอย่างน่าเสียดายยิ่งหรือ

พลันฉันก็นึกถึงคำสอนของหลวงพ่อบราโมทย์ขึ้นมา

“หนทางยังมีอยู่ ผู้เดินทางยังไม่ขาดสาย ลงมือเสียแต่วันนี้

ก่อนที่กระแสลมแห่งกาลเวลา จะพัดพารอยพระบาทของท่านหายไป

เพราะถึงวันนั้น พวกเราก็จะต้องระหกระเหินไร้ทิศทางไปอีกนานแสนนาน”

๓๓๓ คณะทำงาน

ที่ปรึกษานิตยสาร และผู้จัดประกาย: ศรันย์ ไม่ตรีเวช

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

Head: เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์

ทีมงาน ๑: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยากรักษ์

คอลัมน์ ธรรมะจากพระผู้รู้

Head: ชรินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๓: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๔: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๕: วรางคณา บุตรดี

คอลัมน์ ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: ชวนพ วิทยากรักษ์

ทีมงาน ๓: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

คอลัมน์ โหรา (ไม่) คาใจ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยากรักษ์

ทีมงาน ๔: กิษรา รัตนกริต

คอลัมน์ สัพเพเหระธรรม

Head: ชนินท์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ รูปชวนคิด

Head: รวิษฎา ดวงมณี

ทีมงาน ๑: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๒: สารินี สาณะเสน

ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมงาน ๔: จิรณัทย์ วิมุตติสุข

ทีมงาน ๕: ชโนภา อมรเวชรัตน์

ทีมงาน ๖: ตรัง สุวรรณศิลป์

คอลัมน์ คำคมชวนคิด และ กวีธรรม

Head: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๑: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๒: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๕: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ ของฝากจากหมอ

Head: พริม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๑: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: วรางคณา บุตรดี

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๕: นิธิชัย ตั้งประเสริฐ

คอลัมน์ เรื่องสั้นอิงธรรมะ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ที่ปรึกษาคอลัมน์: สุปราณี วง

ทีมงาน ๑: กิษรา รัตนภักดิ์

ทีมงาน ๒: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๓: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๔: ญัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์

ทีมงาน ๕: วิบูรณ์ศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ ธรรมะจากคนสู้กิเลส

Head: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๑: มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์

ทีมงาน ๒: วิบูรณ์ศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ พาเที่ยว เอี่ยวธรรม

Head: เกสรา เตมสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พริม ทัพวงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร

ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน

ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย

ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต

ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล

คอลัมน์ แง่คิดจากหนังสือ

Head: เกสรา เตมสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พริม ทัพวงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร
ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน
ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย
ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์
ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต
ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล
ทีมงาน ๙: ธงชัย วรฤศโสภณ

คอลัมน์ ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๒: ศศิธร ศิวนันทาภรณ์
ทีมงาน ๓: สุกจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมจัดทำนิตยสารฉบับไฟล์เสียง

พิมลจิตต์ ธรรมสารสุนทร
พงศ์เพชร อมรสิทธิ
อนุสรณ์ ตรีโสภา
ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
เมธี ตั้งตรงจิตร
สมกมล ประภาสโกศลกุล
วรรณรัตน์ พระรักษา
จิรณัทย์วิมุตติสุข
พัฒนเดช กอวัฒนา
ชโนภา อมรเวชรัตน์
ตรัง สุวรรณศิลป์
เบญจพร บุญชยาอนันต์
สุนิสา ปัญจมะวัต
ภัทราวดี จันท์เหล่าหลวง

วิรัชรอง ทัพพะรังสี
บุรินทร์ เจริญผล
คัมภีร์ คงวัน
พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
พราวพรรณราย มัลลิกะมาลย์ ทองเลี่ยมนาค
อานันตพร จินดา
วรสิริ จันทร์กระจำง
กฤตานน กุลจิตติสุธีพร

ทีมรูปเล่มฉบับ PDF

Head: บุญยศศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ
ทีมงาน ๑: เกียรติภูมิ จารุเสน

ทีมรูปเล่มฉบับ MS Word

Head: ชัญญา พันธจารุณี
ทีมงาน ๑: พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
ทีมงาน ๒: โสภิต ตันยานนท์

ทีมจัดทำภาพปกนิตยสาร

Head: กวิน จัตรานนท์

ทีมงานข่าว

ศดานัน จารุพนผล
อลิสา จัตรานนท์
อาบทิพย์ ธีรวงศ์กิจ
กนกเรขา กฤษฏารักษ์
และทีมงานอาสาท่านอื่น ๆ อีกจำนวนมาก